JURNALUL

Nr. 79

Anul III

Săptămînal de cultură

SCIENCE – FICTION

16 pagini ■ 150 lei

ROMANIA

S.F.

HORROR

Special ROBERT BLOCH

NOUTĂŢI HORROR ÎN AMERICA

***Psycho-Paths** (Psihopaţi), editat de Robert Bloch, Tor Books, New York, 1993, 295 pg.*

Reeditarea ediţiei hardcover apărută în 1991, cuprinde 17 povestiri ale unor maeştri ai terorii, toate având ca temă explorarea celor mai adânci şi întunecate unghere ale minţii omeneşti. De la povestirea de un comic macabru (**Them Bleaks**, Gahan Wilson) la ceea ce relevă o diabolică manipulare psihologică (**Dreaming in Black and White Susan Shwartz**) fiecare din nuvelele antologate reprezintă o unică confruntare cu infinit de variatele faţete ale nebuniei, cu „personalitatea" celor ce ucid din plăcere. În introducere, Robert Bloch trece în revistă diverse aspecte ale literaturii cu această tematică, de la Edgar Poe la Lovecraft, de la Arthur Machen la Conan Doyle, Robert Louis Stevenson şi aplatterpunk-iştii de astăzi. Fiecare dintre scriitorii prezenţi în această antologie ne oferă o interpretare personală a „viziunilor" existente în minţile bolnave ale semenilor noştri. Unele povestiri sunt violente, altele înfiorătoare dar niciuna nu se bazează pe o premisă supranaturală. Ele depind de personajele respective şi de caracterizarea acestora, fiind adesea inspirate de evenimente dar şi temeri zilnice. Omul de care trebuie să-ţi fie astăzi frică are diverse chipuri: terorist, ucigaş în serie, sadist, răzbunător. Printre autorii prezenţi întâlnim nume deja consacrate ale genului (Confession of a Madman, Chelsea Quinn Yarbro; Call Home, Dennis Etchison; Remains to Be Seen, David Morrell; No Love Lost, J.N. Williamson), alături de reprezentanţi ai noului val (Waste, Kathleen Buckley; Jesse, Steve Rasnic Tem; Clutter, Brad Linaweaver). O bună lectură pentru fanii genului.

Florin Mircea TUDOR

BRICOLT ALEXIS - este unul dintre colaboratorii fanzinului A la nuit noire şi al treilea grafician francez care se alătură JSF. Bienvenu Bricolt!

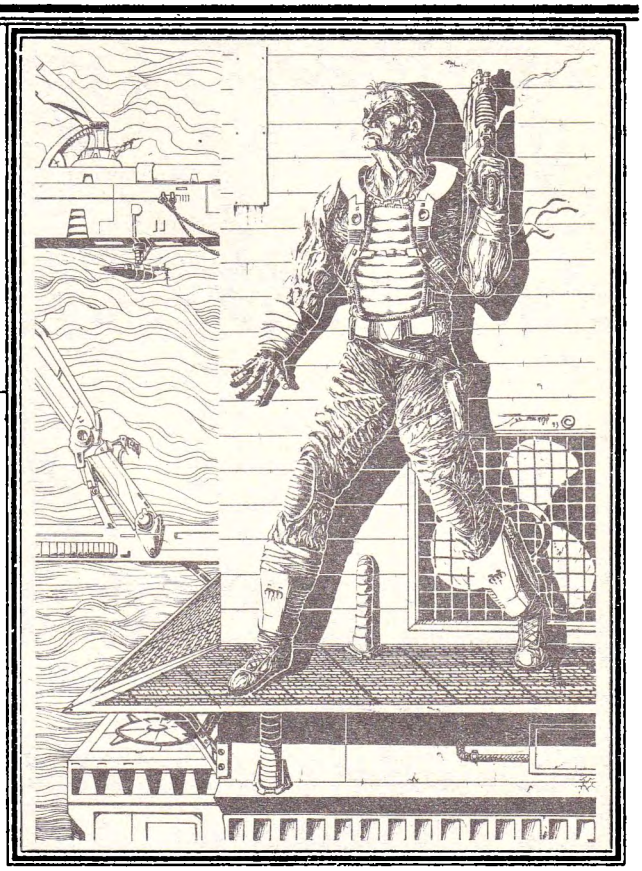

DIN LUMEA FANZINELOR

„A la nuit noire..." – Franţa

*Într-un număr anterior al JSF-ului vă spuneam de primirea exemplarului-semnal al fanzinului francez **A la nuit noire**... care impresiona mai ales prin forma sa: aceea a unui sicriu. Cu tot aspectul mai mult decât sinistru, conţinutul era extrem de interesant, tânăra echipă de redactori dovedind o energie debordantă în realizarea celor 14 pagini. Între „semnal" şi scoaterea pe piaţă a fanzinului au mai trecut câteva luni, deoarece autorilor le-au venit între timp alte idei, metamorfozând forma şi conţinutul publicaţiei, la aceste schimbări contribuind şi Jurnalul SF.*

*Citâm din pagina 8: **„Nous avons le plaisir de vous faire part de l'existence du premier journal hebdomadaire de science-fiction en Europe, si ce n'est au monde! (NR: oui, c'est!) Ce journal se nomme Jurnalul SF et nous vient de Roumanie et se compose de 16 pages richement remplies, accomodees de superbes desins pour la modique somme de 150 lei (0,60 ff)... Le roumain n'etant pas tres eloigne du francais, nous comptons sur nos lectures francais pour s"intereser vivement a ce journal..."***

La această „intervenţie" despre JSF, în paginile fanzinului se mai adaugă încă două anunţuri privind euRGcon '94 (anunţuri care din nefericire nu prea au avut ecou în rândurile fandomului francez – vezi participarea francezilor la Timişoara!).

*Ar mai fi de spus că redactorii fanzinului sunt membri ai unei mici asociaţii culturale intitulate **Crepuscule**, iar pe lângă fanzin mai editează şi un **„Buletin d'information"** lunar, în ideea unor contacte mai rapide între membrii asociaţiei.*

*În primul număr al fanzinului sunt incluse anunţuri şi în limba germană, engleză, italiană şi unul în românește. În numărul 2, prevăzut să apară în septembrie '94, redactorii intenţionează să publice anunţuri în franceză, engleză, germană, ungară, română, olandeză, sârbo-croată şi lituaniană; cu numărul trei, au „oarecari" gânduri cu portugheza şi rusa. Pare un „melange" ciudat, dar **„A la nuit noire..." se doreşte „un fanzine a vocation europeene"**, accesibil tuturor, ceea ce trebuie să recunoaşteţi că este o idee grozavă şi plină de bun simţ.*

Cu toate că fanzinul lor apare în Franţa (o ţară din Europa ca şi România, dar ei au şi colonii în Africa şi Arabia, pe când noi abia suntem colonizaţi de arabi şi turci...), sunt tineri şi sănătoşi, nu trăiesc într-o „economie de tranziţie", echipa de redactori are probleme cu distribuţia fanzinului.

*„**Nous essayons actuellement de faire parler du fanzine dans la presse et les fanzines francais...**"*

*Nu ne rămâne decât să le urăm succes echipei „**Crepuscule**": **Gabriel Ambroise, Rejane, Myriam Richard & colaboratorii** europeni, în editarea fanzinului „**A la nuit noire...**" şi să sperăm că, într-o zi, le vom face o vizită surpriză la redacţie.*

Nicolae C. ARITON

JURNALUL S.F.®

PREMIUL CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: INTACT

COLECTIVUL DE REDACŢIE:

Adrian BĂNUŢĂ (Redactor şef)

Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÂRBU, Isabela ION, Dan MERIŞCA (Redactori) Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (Fotoreporteri)

ADRESA REDACŢIEI:

Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 23-27, sector 1, Bucureşti.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

ROBERT BLOCH

maestru al horror-ului psihologic

„Adevărata teroare nu provine din umbrele din jurul nostru, ci din micuța lume deformată existentă în propriile noastre țeste". Iată motto-ul sub care se înscrie întreaga creație a lui **Robert Bloch**, maestrul macabrului, alter-ego-ul literar al lui Alfred Hitchcock.

Robert Bloch s-a născut pe **5 aprilie 1917 în Chicago, Illinois**. Crescut sub influența lui *Edgar Allan Poe*, a filmelor cu *Lon Chaney*, a cunoscutei reviste *Weird Tales*, dar mai ales a lui *Howard P. Lovecraft* (care de altfel l-a încurajat să scrie), renunță la o viitoare carieră actoricească, dedicându-se literaturii. Prima povestire (**Lilies**) o vinde la vârsta de 17 ani (deși adevăratul debut poate fi considerat **The Secret of the Tomb**) continuând să scrie susținut până prin 1942, an în care începe să se înregistreze un declin vizibil al **„pulp fiction-ului"**. Era o perioadă în care nu *„scriai pentru posteritate, ci pentru un penny un cuvânt"* mărturisește el lui **Douglas E. Winter** (*Faces of Fear, Pan Books*,

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:
Doina PREOTU
Mihaela IVAN

Corectură:
Livia STROIA

Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11996 Telefax 3129432 București - România
Piața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

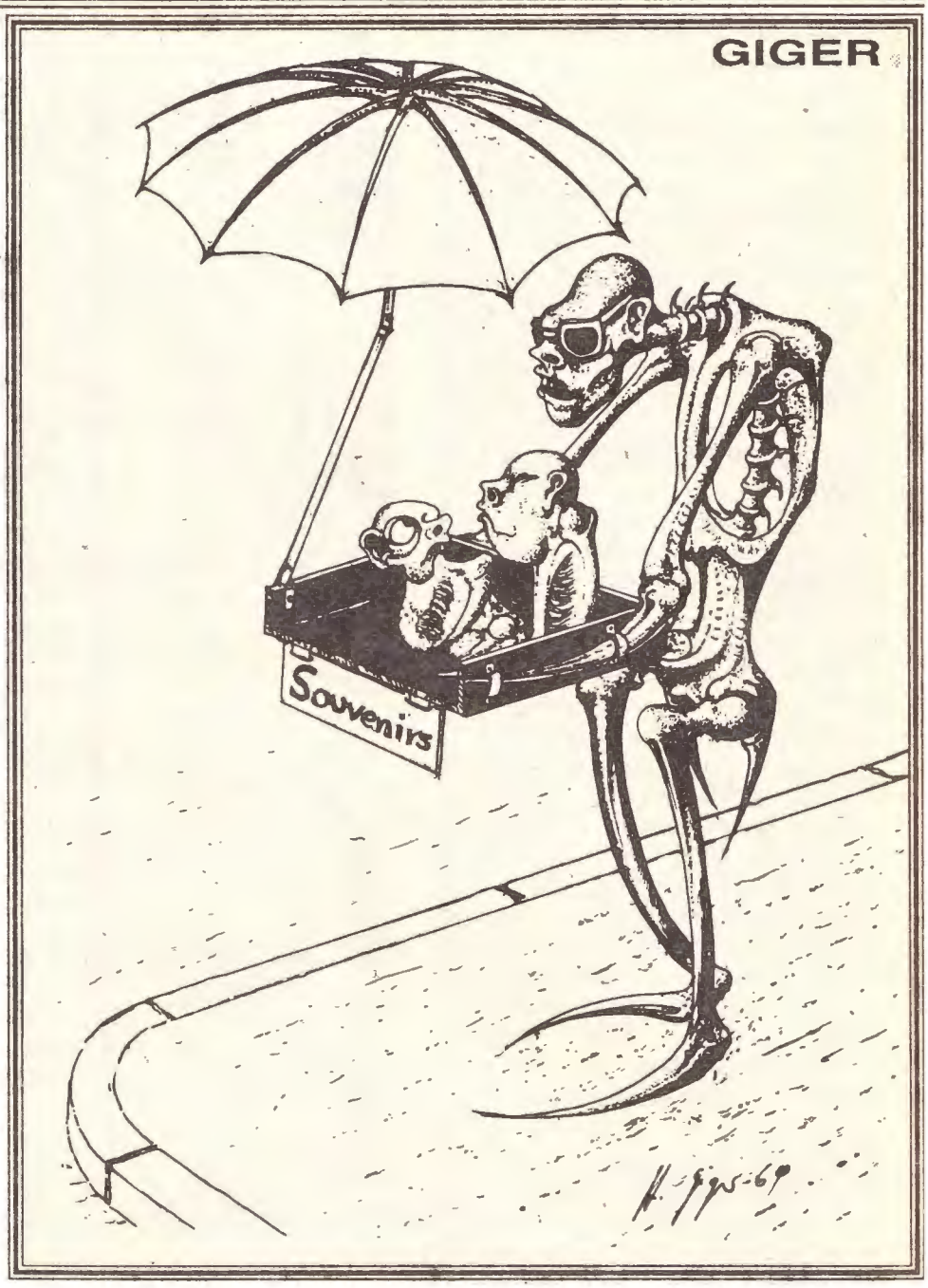

Liviu RADU

FANTASTIC ȘI HORROR

Fantastic si horror. Două genuri literare care se aseamănă atât de mult, se intersectează într-atât, încât uneori nu le poți deosebi. Exceptând faptul ca fantasticul e un gen apreciat, inclus cu mândrie în mainstream, în timp ce horror-ul ramîne oaia neagră a familiei literare.

Descendente directe ale romanului gotic, cele două categorii s-au diferențiat târziu. Bram Stocker a scris pe vremea când termenul "horror" nu fusese inventat. La fel Sheridan Le Fanu...Ca să nu mai pomenim de strămoșul tuturor, Apuleius și măgarul lui de aur...

Dar nu cred că există astăzi cinea care să includă "Dracula" în lista cărților fantastice, alături de cele ale lui Borges, Cortazar,

Asturias, Buzzati, Hesse, Junger, Menendez Leal, Gracq...

Ce a scris Poe? Fantastic sau horror?Dar Birce?Dar Lovecraft?

Dacă pornim de la definiții, fantasticul constă într-o intervenție brutală, neașteptată a supranaturalului în cotidian. Horror-ul își propune să

London, 1990, p.25); *„povestirile aveau o scurtă existenţă – o lună –; nu existau antologii, romane în paperback sau studii critice"*. În 1942 i se oferă o slujbă la o agenţie de publicitate, fapt care-i permite să trăiască de pe o zi pe alta dar şi să-şi continue activitatea literară. Într-un interval scurt publică mai mult de 150 de povestiri horror, science fiction şi poliţiste dar şi câteva pline de un umor savuros (precum **Time Wounds All Heels**). În 1943 publică lucrarea ce a marcat o cotitură crucială în cariera sa: **YOURS TRULY, JACK THE RIPPER**, adaptată de însuşi autorul într-o serie radiodifuzată: **STAY TUNED FOR TERROR** (1945). În acelaşi an editura Arkham îi publică o selecţie din cele mai bune povestiri scrise până în acel moment: THE OPENER OF THE WAY. În 1947, apariţia primului său roman, **The Scarf**, marchează renunţarea la tradiţionalele teme supranaturale promovate de **Weird Tales**. Acum **Bloch** pune bazele romanului horror psihologic – alături de **Cornell Woolrich (William Irish), John Franklin Barden, Jim Thompson** – în care acţiunea întortocheatelor meandre ale minţii umane înlocuieşte supranaturalul, fapt evident din următoarele sale creaţii, **The Kidnapper, Spideweb** şi **The Will to Kill**, toate trei publicate în 1954. În acelaşi an, renunţă la slujba de la agenţia de publicitate, mutându-se în **Weyauwega, Wisconsin**, şi dedicându-se complet scrisului. Peste trei ani, la mai puţin de cincizeci de mile de locul în care trăia **Bloch**, în **Plainfield**, se descoperă într-o fermă aparţinând unui oarecare **Edward Gein**, cadavrele mutilate ale câtorva femei. Intrigat de acest caz, Bloch va scrie romanul care-l va face celebru peste noapte, **PSYCHO** (1959). Iată ce mărturiseşte autorul: *„Am descoperit, spre marea mea surpriză – şi în special atunci când scriu la persoana întâia – că aş putea deveni extrem de uşor de psihopat. Aş putea gândi şi chiar acţiona ca unul din ei"* (**Faces of Fear, pg.27**). În octombrie 1959 **Bloch** se mută la Hollywood, invitat de un prieten care-i propune să scrie scenarii de

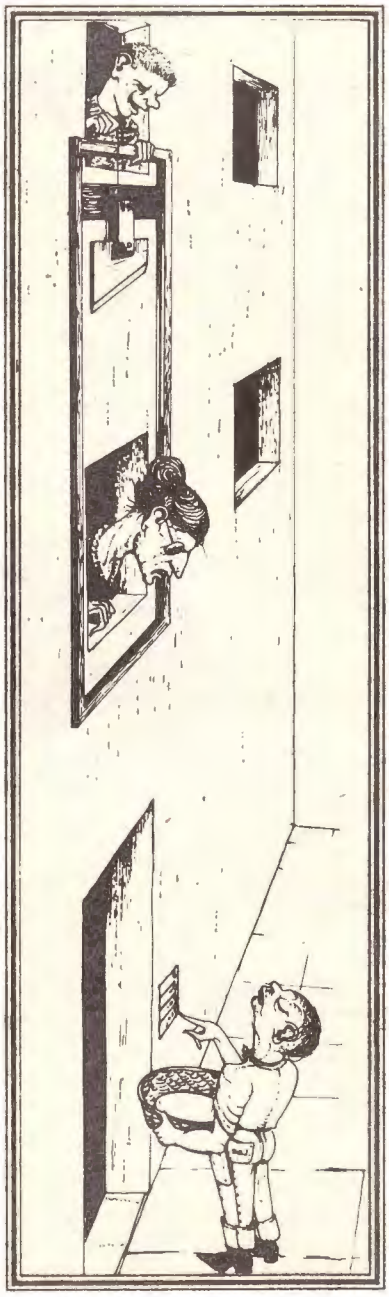

GIGER

şocheze, să sperie, să provoace oroare, tot prin intervenţia supranaturalului.

Prin supranatural înţelegem tot ce este deasupra obişnuitului. Nu numai forţe mistice sau oculte, ci şi fenomene paranormale, ba chiar şi absurdul kafkian.Încă o precizare: nu includ în horror cărţi sau filme pline de măceluri săvârşite de criminali sadici, debili mintali sau alte personaje ce pot fi întâlnite, din când în când, în viaţa reală. Asemenea lucrări au ţinut la început de romanele de serie neagră, sau de thriller *(până când această denumire a fost acaparată de lucrări **"de spionaj şi mai ales contraspionaj"**, cum zice o prietenă.)*

Genurile la care ne referim foiosesc, în mare măsura, aceleaşi motive. Diferenţa între ele este de metodă.

Fantasticul porneşte de la o atmosferă obişnuită, familiară cititorului, în care intruzia extraordinarului produce un şoc puternic atât personajelor, cât şi cititorului. In majoritatea cazurilor, autorul se străduieşte să evidenţieze personajele vis-a-vis de situaţii.

Horror-ul se desfăşoară într-un univers în care totul e posibil. Personajele acceptă drept normale intervenţiile extraordinare şi încearcă să le combată. Spaima lor nu e provocată de apariţia acestor fenomene, ci de incapacitatea lor de a le face faţă. Din acest punct de vedere, horror-ul se apropie mai mult de SF sau fantasy, care îşi pun şi ele personajele să acţioneze în medii aparte, specifice.

Dacă în fantastic se pune accent, de cele mai multe ori, pe implicaţiile metafizice ale fenomenului (literatura anglo-saxonă) sau pe interpretări filosofice ale unor situaţii (latino-americanii, Buzzati, Junger, etc.) literatura horror, fără a neglija aceste aspecte, le tratează ca pe o componentă laterală a expozeului, tratând cu prioritate situaţii limită. In fantastic, evenimentele reprezintă abateri de la normal, şi se va reveni curând la normalul iniţial. În horror, ele se precipită exponenţial, inexorabil, de nestăpânit. Personajele acceptă asemenea abateri de la normal ca fiind firesti. Câteva exemple, la întâmplare: în "Interviu cu **vampirul**", de Anne Rice, un reporter discută calm cu un vampir ce-şi povesteşte viaţa; în "Christine" a lui King, eroii acceptă ideea unei maşini care ucide; în "Intuneric", de James Herbert, poliţia consideră posibilă explicaţia ocultă a unor crime în masă.

GIGER

Câţi dintre noi ar suporta invazia de grozăvii dintr-un horror?

Generalizările de mai sus sunt subiective. Există suficiente exemple care se abat de la regulile enunţate. Afirmaţiile rămân însă valabile ca tendinţă generală. Diferenţa dintre fantastic şi horror este doar de metodă, de dozare a evenimentelor, şi de descriere a atmosferei. Adică de scopul pe care vrea autorul să-l atingă.

televiziune. Primele sale încercări au fost seria **Lock-Up** dar şi de acum clasicele **Thriller**, **Star Trek**, **Night Gallery Teles from the Darkside**, **Monsters**, **Hitchcock Presents**. Culmea ironiei este că nu-l ajuta cu nimic faptul că era autorul lui **PSYCHO** pe care **Hitchcock** tocmai îl filma în studiourile **Paramount** cu *Anthony Perkins (Norman Bates), Janet Leigh (Marion Crane), Vera Miles (Lila Crane), John Gavin (Sam Loomis)*, efectele speciale fiind semnate de *Clarence Champagne*. Şi totuşi filmul rămâne în istorie ca unul din cele mai reprezentative producţii ale genului horror, capul de serie al nenumăratelor pelicule cu psihopaţi. După propria sa mărturisire, celor de la Paramount *„nu le plăcea titlul, nu le plăcea subiectul, nu le plăcea nimic legat de el. Îi făceau tot felul de necazuri lui **Hitch**. Acesta nu obţinuse nici bugetul cu care era obişnuit, nici peliculă tehnicolor şi nici mari actori precum Cary Grant sau Jimmy Stewart"* (ibid, p.30). Pe măsură ce trec anii, **Bloch** devine tot mai cunoscut. După încă câteva romane de teroare psihologice, **The Dead Beat** (1960) – variaţii pe tema lui **Psycho** –, **Fireug** (1961) – viaţa lui Philip Dempster, incendiatorul, este pusă sau nu sub semnul nebuniei –, şi culegeri (**Pleasant Dreams**, 1960; **Blood Runs Cold**, 1962) se dedică în cea mai mare parte activităţii de scenarist. Apar astfel pe ecrane **Strait-Jacket** (1963), regizor William Castle, cu Joan Crawford, George Kennedy, Diane Baker; **The Night Walker** (1964), regizor William Castle, cu Robert Taylor şi Barbara Stanwyck; **The Skull** (1965), regizor Freddie Francis, cu Peter Cushing şi Christopher Lee; **The Psychopath** şi **The Deadly Bees** (ambele în 1966, regizor Freddie Francis); **Torture Garden** (1967), regizor Freddie Francis, cu Peter Cushing, Jack Palance, Burgess Meredith; **The House That Dripped Blood** (1970), regizor Peter Duffell, cu Christopher Lee, Peter Cushing, Ingrit Pitt, Nyree Dawn Porter); **Asylum** (1972), regizor *Roy Ward Baker*, cu *Patrick Magee, Barry Morse, Barbara Parkins*.

Ovidiu BUFNILĂ

CADAVRE DE LUX

urmare din nr. 77

GIGER

CINCISPREZECE

– Atenţiune! Atenţiune! strigă profesorul Pierronnax.

– Ce-i? ţipă madam Elefterescu. Era să-mi sară inima din piept!

– Nu mai mişcă nimeni. Unu' să nu mai răsufle! zise profesorul. Înregistrez o stranie deformare temporală!

– O ce, dom'le? întreabă spiţerul Fabian.

– Timpu-i bulversat! explică Pierronnax bombându-şi pieptul.

– Bulversat! Bulversat! Bulversat! strigară morţii bucuroşi că se-apropia o mare aventură.

– În mod normal n-ar trebui să se întâmple aşa ceva, şopti Pierronnax punându-şi ochelarii. Vă rog, controlaţi-vă ceasurile...

– Care are! spuse avocatul Luigi. Pe-al meu l-au furat groparii chiar în clipa-n care-mi puneau capacul la coşciug!

– Atenţie! Cât să fie ceasurile, doamnelor şi domnilor? întrebă Pierronnax dând vădite semne de nervozitate.

Comis-voiajorul Balthazar Balthazarian zise că după ornicul său ar trebui să fie patru dimineaţa.

Fifi Baston îl contrazise şi glumi pe seama lui. Era chiar nouă seara, spuse ea cu aplomb.

Primarul Iamandi râse şi el. Era ora prânzului.

– E chiar miezul nopţii! strigă madam Elefterescu.

– Ora potticelelor! se prosti Fifi Baston.

– Curva tot curvă! La ce să se gândească ea?! mormăi madam Elefterescu.

Mefisto se plânse că nu ştiu care-i şterpelise ceasul electronic. Morţi, morţi da' hoţi!

– V-am spus eu? zâmbi parşiv profesorul Pierronnax. Timpul a fost dat peste cap! Cine bănuieşte de ce?! Ia să vedem?

Ticălosul! Le-ntindea o cursă. Se vedea de la o poştă, nu erau ei atât de proşti. Iar Elvis tăcea chitic. Îi plăcea, se simţea bine în mijlocul arenei! Iar ei se dădeau de ceasul morţii!

Ce voia Pierronnax?! Poate că furtuna cosmică bulversase scurgerea timpului. Sau poate că era tocmai invers. Ce factor perturbator să fi fost altfel?! Nimeni nu găsea vreunul!

Poate că toate întâmplările de până atunci aveau un înţeles. Poate că circul în totalitatea lui era cheia. Sau poate culorile?! Sau focul?! Sau pucioasa?! Nu, prea evident, prea uşoare păreau lucrurile! Îţi rupi gâtul taman când crezi că totu-i simplu! Ce se ascundea-n ploaia cu brotăcei?! Ce era maşinăria din faţa cortinei?! Ce era cu serostatul? Cine era Mefisto? Şi de ce întotdeauna timpul trebuie să fie bulversat?!

Şi morţii-şi priviră vecinii aşezaţi lângă ei pe băncile proaspăt geluite. Chipuri descărnate. Pline de bube şi puroi. Cioturi însângerate. Nu, nimic nu se schimbase! Şi-atunci? Cum de ceasurile o luaseră razna?! Cum de nu se mai înţelegeau asupra orei exacte?!

– Ei, nu-mi spune nimeni de ce-a fost timpul bulversat? întrebă din nou profesorul zâmbind subţire.

– De chichi! strigă Lăscărică încercând să scoată lumea din impas.

– Extraordinaaaar! urlă Pierronnax. Asta-i răspunsu'! Doamnelor şi domnilor să-l aplaudăm pe acest om!

Profesorul Pierronnax nu era în toate minţile! Cum să se prostitueze morţi-n halul ăsta?! Cum ar fi putut să aplaude?! Ei aşteptau Marea Revelaţie. Ei bine, şi?! Acum să aprobe impostura?! Nu, hotărât, nu. Destul că impostorii îşi făcuseră loc pretutindeni şi-n toate timpurile. Să fi fost vreunul printre ei?! Poate. Şi dacă Pierronnax le ceruse să aplaude impostura atunci, fără îndoială, Diavolul era şi el un impostor.

– Alo, direcţiunea! strigă judecătorul Leon. A trecut timpu' regulamentar! Reprezentantul vostru n-a pus bubuitoarea întrebare!

– Aşa-i sări Fifif Beston. N-a pus întrebarea, a rămas fără cap!

– Păi?! Nu aşa scrie-n regulament?! cotcodăci domnişoara Margareta.

– Elvira are dreptul la primul pachet de energie! strigă înverşunat Spiridon Iordache.

Apoi se întoarse către madam Elefterescu şi-i şopti că dacă nepoată-sa mai punea mâna pe un pachet de energie atunci îi va fi mai uşor să descopere frecvenţa optimă şi să-l facă harcea-parcea pe Diavol.

– Fiinţa cosmică de rangul II, vrei să zici? şopti madam Elefterescu.

Mefisto zâmbi strâmb. Bătu din buze. Îl cam prinseseră-n corzi morţii aia neobrăzaţi. Îşi trânti jobenul în talaşul umed şi-l călcă nervos în picioare. Urlă disperat:

– Ce vă pasăăăă?! Ştiţi voi oare cât costă toată circăreala asta?! Cât mă costă energia?! Sunteţi cele mai scumpe cadavre din lume!

– Pupă-ne-n cur! strigă înţepat Fifi Baston.

– Atâta ştiţi! urlă Meristo. Faceţi scandal! Vă zgâibăraţi, vă cocoşiţi! În van! Soarta voastră e pecetluită! V-o spun aşa, de la obraz, sunteţi nişte marţafoi!

– Ce-a spus, dragă? se răsti domnişoara Margareta.

– Cică suntem nişte marţafoi! răbufni judecătorul Leon.

Printre filmele TV din această perioadă se pot menţiona ***The Cat People*** (cu Gale Sondergaard) şi ***The Dead Don't Die*** (cu Ray Milland) ambele regizate de **Curtis Harrington**. Următoarele sale romane sunt publicate la intervale destul de mari: **Night-World (1972)** – *un nebun scapă dintr-un sanatoriu după ce măcelăreşte personalul sanitar* –, **American Gothic (1974)** – *Gordon Gregg, un medic cunoscut din Chicago, îşi asasinează pacienţii pentru a se îmbogăţi* –, **Strange Eons (1978), There Is A Serpent In Eden (1979)**l publicat ulterior şi sub titlul **The Cunning), Psycho II (1982)** – *doctorul Adam Claiborne se lansează în urmărirea lui Norman Bates, evadat din sanatoriu şi ascunzându-se în Hollywood unde tocmai se filma o producţie inspirată din crimele de la Motelul Bates* – dar şi **Night of the Ripper (1984)**, menţin trează atenţia cititorilor, îngroziţi tot mai mult de amploarea fără precedent luată de sângeroasele crime ale ucigaşilor-în-serie, de tipul lui Henry Lee Lucas. Violenţa este acum un element de nelipsit din orice producţie literară sau cinematografică, poate şi pentru că noua generaţie a anilor '80 o trăieşte din plin în fiecare zi. Dar pentru **Bloch** mai importante sunt atât cauzele care o determină cât şi atitudinea semenilor faţă de ea.

*„Este absolut necesar ca fiecare să ia o anumită poziţie. Pericolul principal constă nu în conţinutul violent al literaturii şi filmului de astăzi – aşa cum am arătat în **Psycho II** – ci în lipsa de atitudine a creatorului. Existenţa niciunei reacţii emoţionale... implică inexistenţa responsabilităţii morale" (ibid, p.33).* **Bloch** îşi ia în serios responsabilitatea de scriitor. Datoria sa faţă de cititor este de a-l distra, de a-l sfătui şi de a-l instrui. Creaţia sa literară stă sub semnul inventivităţii şi imaginaţiei, al dialogului sclipitor, al umorului macabru dar mai ales al personajelor sale terifiante. Situaţia sa poate fi comparată cu cea a *doctorului Jekyll şi a domnului Hyde*: *Hyde* scrie povestirile iar *Jekyll* duce

– Asta-i culmea! răcni spiţerul Fabian.
– Dom'le, ce înseamnă?! întrebă cerşetorul Lăscărică ridicându-se în picioare.
– Nu ştiu, dădu din umeri Genoveva Grigoriu. Întreabă-l pe scriitorul ăla!
– Da', unde-i întrebă Eleonora Ochean. Nu l-am mai văzut de-o bucată de vreme.

Morţii se uitară chorâş în stânga şi-n dreapta. Unde era, dom'le, Tiberiu şi-mai nu ştiu cum?! Stătea ascuns?! Poate că scria gura căscată. Sau, cine ştie?! Poate că-şi scria memoriile din moarte. Să facă şi el un bănuţ, acolo, când s-o întoarce printre cei vii. Să-i facă praf pe toţi. Să le spună adevărul şi numai adevărul. Despre singurătatea morţii, despre umezeala din groapă şi despre tâmpeniile pe care le spune lumea-n cimitir. Oho! Cum se mai tânguie unii. Cum mai joacă teatru. Sigur că se vedea de la o poştă! Morţii au un al şaselea simţ, doar! Şi-o gură, mamă, mamă!

– Hai, domnu' Mefisto, care-i treaba?! Îi dai pachetu' de energie fetei sau nu?!
– Ha, ha, ha! Nu te mai codi! Ai pierdut primul tur!
– Capul lui Pierronnax vrem!
– Gata, dom'le, v-aţi făcut de băcănie!– Huoooo!
– Malagambistuleeeee!
– Eşti un impostor!
– Mai fură taică-tău găini?!
- Bonjuristuleee!
– Dom'le, da' nu eşti chiar aşa de fioros cum te dădeai! Ţi-a pierit glăscioru' ?!
- Măăă!
– Mefisto! Mefisto! Mefisto!
– Mart l-am făcut, doamnelor şi domnilor, ha, ha, ha! râse Fifi Baston agitându-şi umbreluţa-i ferfeniţă
– E gata, gagiu'! Să-l dăm la groapa cu furnici!
– Să-l punem la stâlpul infamiei
– Măgăresculeeee!
– Te-ai dus pe copcă, bă!

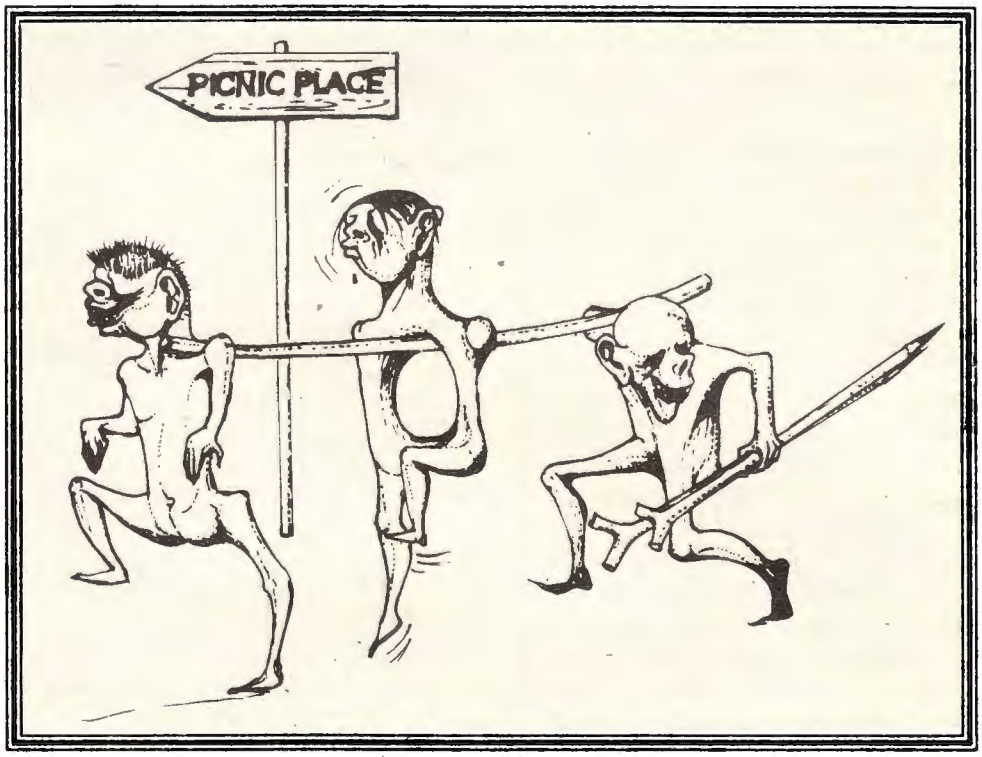

Şi-alte înjurături. Mistocăreli dintr-astea. Vorbe de ocară. C-o fi, c-o păţi. Că habar n-avea de nimica. Era un contopist adică. Un moftangiu. Un coate-goale. Un terchea-berchea. Un fanfaron. Jobenist murat. Rahat cu ochi. Două oase şi-un zâmbet. Bou cu ţiţe. Panglicar. Palmangiu notoriu. Păcălici. Ce să mai vorbim.

GIGER

ŞAISPREZECE

Mefisto bombăni în bărbia-i ascuţită. Era clar. Murea de ciudă. Gata să-şi muşte mâinile osoase. De fraier ce era!

Strigă după călău. Cheamă nişte clovni să strângă aerostatul să-l dea prin răzătoare. Păi ce altceva să fi fost maşinăria adusă-n faţa cortinei?! Clovnii, smirnă. Alergară iute să îndeplinească porunca lui Mefisto. Nu le mai dădea mâna să scoată limba la morţi, să-i strâmbe-n fel şi chip. Marş la treabă, derbedeilor!

Fanfaragiii stăteau şi ei cu ochii pe Mefisto, gata, gata s-o ia la sănătoasa'dacă s-ar fi aborşit la ei cumva. Cântau de mama focului. Un marş tembel, zaharisit. De prin anii '30. Unul din acelea care puteau fi auzite prin tranşeele războiului mondial. Bum. Bum. Tararam, Tararam. Ring! Cling!

Cortina se dădu în lături şi-apăru călăul. Unu' plin de muşchi. Fornăitor. Elefant. Rinocer fioros şi firoscos. C-o glugă roşie trasă bine pe cap. Numai ochişorii i se zăreau. Lasere, altceva nu. Morţii-şi pipăiră gîtu'. Domnişoara Margareta râse mânzeşte. Ştia ea figura asta! Mare scofală. Icneşti puţin, te zbaţi. Şi gata. Te-ai dus pe copcă. Se duc dracului Marile Afaceri, Marele interes. Se-nchide fereastra spre lume. Zdrang. Pun groparii nişte bulgări pe tine să nu-ţi fie frig. Vin să te bocească unii, alţii o vreme. Apoi te uită. Trec pe la biserică din când în când şi-aprind o lumânare. Să le ierte ~~Cel de Sus păcatele.~~

o existenţă de rutină. **Bloch** se implică întotdeauna în ceea ce pune pe hârtie. *„Singurul lucru pe care-l pot menţiona este că mă implic extrem de mult atunci când scriu. Dacă lucrez la un roman sau la un scenariu, adesea scriu o mare parte din el în somn. Nu e ceva conştient; noaptea mintea mea lucrează din plin. De aceea scriu atât de repede pe cât doresc – pentru că vreau să scap de povara care mă apasă"* (**interviu acordat lui Jeffrey Elliot, Questar, august 1980, p.20**). **Bloch** este la fel de versatil în diverse genuri: horror, fantasy, science fiction, thriller sau poliţist. De altfel el a publicat mai mult de patru sute de povestiri (cele mai bune apărute în **The Selected Stories of Robert Bloch, 3 volume, 1989**) şi aproape şaizeci de romane. Printre ultimele sale titluri putem enumera: *Midnight Pleasures (1987, culegere ce cuprinde şi The Undead, o variantă modernă a lui Dracula), Fear And Trembling (culegere, 1989), Lori (roman, 1989), The Jekyll Legacy – (roman, împreună cu Andre Norton, 1990 – ajunsă în Anglia, Hester Lane se confruntă cu trecutul unchiului ei), Psycho House (roman, 1990 – complet restauratul Motel Bates e pe cale de a deveni o adevărată atracţie pentru vizitatorii Texas-ului; descoperirea cadavrului unei adolescente relansează mitul lui Norman), Psycho-paths (antologie editată de Bloch, 1991 – a se vedea Bookshop-ul), Monsters In Our Midst (volumul 2 al precedentei antologii, 1993, recenzat în Supernova nr.18), Once Around The Bloch, An Unauthorized Autobiography (autobiografie) 1993, recenzată în SuperNova nr.33).*

În decursul întregii sale cariere, **Robert Bloch** a primit premiul **Hugo** în **1959** pentru **The Hell-Bound Train**, premiul **World Fantasy** pentru întreaga sa activitate în **1975**, premiile acordate de **Horror Writers of America (1990, Providence)** şi prima convenţie mondială a scriitorilor horror (1991, Nashville). A fost preşedinte al asociaţiei **Mystery Writers of America (1970-1971).**

Florin Mircea **TUDOR**

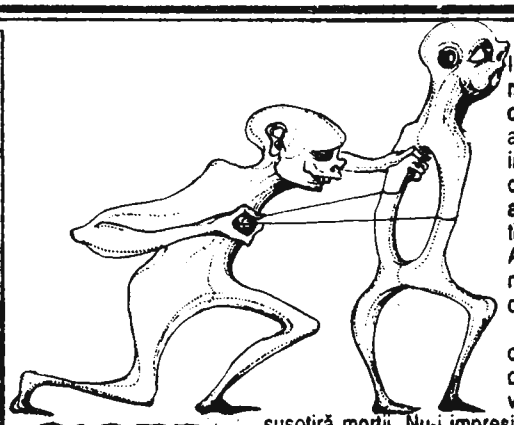

GIGER

Pierronnax o vorbă nu mai scoatea. Tremura ca varga. I se scurgeau lacrimi verzulii pe obrazul scofâlcit. Cum se mai prefăcea dihania! Doar era un alter ego al lui Mefisto care, la rândul său, era un alter ego al Diavolului. Sau al acelei fiinţe comice de rangul II care, iaca, nu prea avea imaginaţie. O cam dăduse-n bară. Aşa şuşoteau morţii dându-şi coate. Că se cam sleise circăreala. Că nu mai avea haz. Că ar fi trebuit să se care de-acolo, să-i dea cu tifla bonjuristului. Că şi călăul părea să fie tot din mucava. Avea guturai, îşi tot trăgea mucii. Securea-i tot scăpa din mână, iar sângele-nchegat de pe lamă, era, fără îndoială, cerneală roşie, vopsea ori poate creată din aia de doi lei!

Mefisto citi un cap de acuzaţie. Fanfaragiii îşi holbară ochişorii. Clovnii făcură cerc în mijlocul arenei. Unul aduse-o buturugă şi-un coş în care urma să se rostogolească, vezi bine, scăfârlia condamnatului la moarte. Scenă ieftină, şuşotiră morţii. Nu-i impresiona în mod deosebit. Unii traseră nişte huiduieli. Alţii lăncezeau. Priveau aiurea-n sus cum se umfla şi se dezumfla cupola.

Călăul îl împinse pe profesor în faţa buturugii şi-l puse în genunchi. Întrebă c-un glas sleit dacă avea vreo ultimă dorinţă. Nici măcar.

Securea şuieră prin aer. Harşt.

Din trupul care se zvârcolea-n talaş ţâşniră-n arenă eprubete viu colorate, computere, cabluri de forţă, un mojar, o lupă , un craniu gălbejit, un generator de câmp, nişte table logaritmice, un ecran de plumb, o diplomă de onoare, o lavalieră, tuburi de cauciuc, un balon meteorologic, benzi magnetice, viruşi împachetaţi cu grijă-n celofan, o mantien-nstelată, o mască de gaze, un cicoltron, un ghem de aminoacizi, o sută de grame de apă grea, un telescop, un ierbar, nişte pigmenţi, o droaie de cobai, un deşert pentru experimente nucleare, tuburi de oxigen, nişte seringi de unică folosinţă, o balanţă electronică, câteva oglinzi concave, un binoclu, o legitimaţie a clubului "Enstein" din Patria, hărţi astrale, un rastel cu microbi, cromozomi congelaţi, statistici, un anuar din '89, o pensetă şi-o pereche de papuci.

Clovnii culeseră cadavrul, capul, comoara profesorului şi le dădură prin răzătoare. Vuia maşinăria ca altceva. Şi prin tulumbele ei aruncă o grămadă de funigei purpurii. Aşa, pentru impresia artistică.

Dar ce să-i mai mulţumească pe bieţii morţi?! Un cadril? Un turnir? O chelfăneală-n stilul Comediei Dell'Arte? Să vină vrec colombină ţâţoasă şi să-şi dea fustele peste cap?! Să-i aducă Diavolu' pe Stan şi Bran? Sau poate pe Madonna?! Sau pe Birlic?! Ar fi râs poate, mânzeşte de Stalin şi de Hitler şi de Nero şi de Pol Pot şi de Romică Spintecătoru'. Doamne Dumnezeule ce de nume ! Ce destine ticăloase, frânte, aiurite, tragice, melodramatice! Câte mii de oameni luaseră hapul şi câte mii se pregăteau să-l ia! Şi cu ce plăcere pronunţau numele astea unii care pe vremuri nici nu îndrăzniseră să se gândească măcar la ele! Marele Interes îi trăgea de mânecă, iar Micul Interes le pune câte-un plasute pe gură, pe ochi. Şi-n urechi, vezi bine, dopuri de ceară. Dar toate astea erau ştiute, şopti judecătorul Leon. Nimic senzaţional. Nimic deosebit. Să te cocoşeşti acum când nu mai erau. Să versi tone de cerneală ca să ce?! Să tragi un semnal de alarmă?! Ce nerozie! Milioane de oameni crăpaseră în gropile comune ale Istoriei. Ce alt semnal de alarmă mai trebuie tras. Şi care era impostorul care voia să se-mpăuneze c-o atât de iluzorie faptă?!

Să nu mai fie adus nimeni. Nici măcar figura de ceară a vreunuia. Nici măcar.

– Sinteţi gata s-o luăm de la capăt?! întrebă oftând Mefisto.

– Huoooo! răcni avocatul Luigi. Cum s-o luăm de la capăt, nemernicule?!

- Păi...

– Lasă, lasă că ne-ntoarcem noi acasă! ameninţă Fifi Baston frecându-şi cu grijă insigna prinsă-n piept.

– De unde-o ai, dragă ?! se interesă domnişoara Margareta.

– De la un concert de-al barosanilor ălora de la "Phoenix"! se lăudă Fifi Baston. Uite, vezi sunt toţi! Aştia, dragă, au fost cei mai mari! Aveau vână! Plîngeai şi mureai la concertele lor!

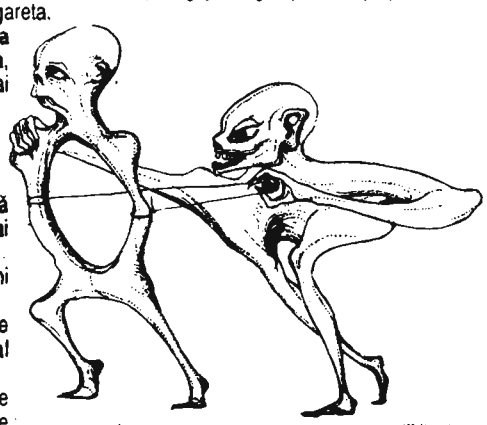

GIGER

– Nu mai spune! se miră domnişoara Margareta.

– S-au dus vremurile alea! oftă Fifi Baston.

– Vremurile le regreţi? se răsti madam Elefterescu.

– Nu, dragă, muzica tipilor! spuse Fifi Baston. Dacă vreau să mai trăiesc e pentru că am de gând să-i mai ascult cântând...

– De ce nu spui aşa! strigă Mefisto. Îţi pot îndeplini îndată dorinţa!

– Porculeeee! strigă înfuriată Fifi Baston. Să nu te prind că te legi de singurul şi adevăratul simbol al generaţiei mele că-ţi rup gâtu'!

Asta-i. Diavolu' ar fi vrut să le facă în vreun fel pe plac. Să se pună bine cu ei. Nu prea miroase a bine .Ce fel de diavol era?! Se cam dezumflase. Uite-l cum sorbea şoaptele şi gândurile morţilor. Doar, doar o prinde ceva din zbor. Să facă frumos. Să-i încânte. Ce urmărea de fapt?!

– Ce vrei, dom'le ! întrebă spiţerul Fabian.

– Vreau sufletele voastre! Eaaaa! se prosti Mefisto. Gagiilor, un tango!

Fanfaragii-i făcură pe plac. Atacară un tango argentinian de cea mai bună calitate. O demenţă. Învolburare de paşi, note-n cascadă. Mefisto o invită pe Elvira. Dansară aşa preţ de câteva clipe pierzându-se-n vâltori luminoase, într-o mare de flăcări, în jerbe strălucitoare, învârtindu-se şi învârtindu-se ameţitor.

Ce creatură! Gata. Le servise bomba. Zâmbea, parşivul, le-o trântise-n nas. Nu era spectacol. Nu era circăreală. Nu era concurs. Nu era distracţie. Nici nu se pune problema reîntoarcerii lor printre cei vii. Era tot mai clar. Furtuna cosmică fusese comandată. Totul era un truc subtil. O nebunie diiavolească. Da, da! Diavolu' se plictisea de moarte şi pusese la cale o cacealma. Să-i mai treacă urâtu'.

VA URMA!

Robert BLOCH

OMUL-LUP

Apăruse luna. Ea se reflecta pe suprafața lacului, și în momentul când Violet intră în cameră, razele ei proiectară un văl argintiu pe părul ei. Dar nu lumina lunii făcea ca obrazul ei să aibe o paloare cadaverică – ci teama.

– Ce-ai pățit? am întrebat-o.

– Am văzut un om-lup, răspunse Violet.

Mi-am scos pipa din gură, m-am ridicat din fotoliu și m-am apropiat de ea. În tot acest timp, ea mă privi fix; stătea acolo nemișcată, mulțumindu-se să mă privească, ca o păpușă chinezească cu ochi de sticlă.

Am zgâlțâit-o de umeri. Fixitatea privirii îi dispăru brusc.

– Ei bine, am zis eu, ce tot vorbești acolo?

– Era un om-lup, murmură ea. L-am auzit cum mă urmărea prin pădure. Mergea tiptil după mine, dar ramurile îi trosneau sub picioare. Îmi era frică să mă uit înapoi pentru că știam că era acolo. Continuă să se apropie din ce în ce mai mult, și când a apărut luna l-am auzit urlând. Atunci am rupt-o la fugă.

– L-ai auzit urlând?

– Sunt aproape sigură de acest lucru.

– Aproape sigură?

Violet își coborî pleoapele pentru a-și ascunde privirea. Plecă capul și obrajii i se împurpurară dintr-o dată. Continuai să o privesc clătinând din cap.

– Ai auzit un lup urlând în apropierea cabanei?, am insistat eu.

– Nu l-ai auzit și tu? făcu ea cu un suspin înăbușit.

Încet dar ferm, am făcut semn că nu.

– Te rog, Violet, fii rezonabilă. Am discutat deja despre acest subiect de o duzină de ori săptămâna trecută, dar, dacă vrei, mai discutăm încă o dată.

Am luat-o ușor de braț și am condus-o spre scaun. Am aprins o țigară și i-am întins-o. Buzele îi tremurau.

– Și acum ascultă-mă, scumpo. Nu este nici un lup pe aici. În ciuda faptului că ne aflăm în zonele acestea sălbatice ale Canadei, nimeni n-a văzut vreun lup prin aceste locuri de mai bine de douăzeci de ani. Am aflat acest lucru chiar din gura bătrânului Leon în timp ce mă găseam într-o zi în taverna aia. Și chiar dacă, printr-o stranie întâmplare, o fiară s-ar aventura până aici, venind de undeva din nord, și bântuind prin jurul lacului, aceasta nu înseamnă că este vorba de un om-lup. Și tu și eu avem destul bun simț pentru a nu lua în seamă orice superstiție atât de absurdă. Încearcă să uiți obârșia ta canadiană și, te rog, adu-ți aminte că ești soția unui specialist în legende.

Observația despre canadieni era destul de deplasată, dar vroiam astfel s-o fac să iasă din starea în care se afla.

Am obținut rezultatul contrar. Începu să tremure.

– Dar, Charles, trebuie cu siguranță să fi auzit ceva despre acest lucru, suspină ea.

Ochii ei mă priveau rugători. A trebuit să-i evit privirea.

– N-am auzit nimic, am murmurat.

– N-ai auzit nimic nici chiar atunci când eu l-am auzit dând târcoale cabanei în timpul nopții?

– Nimic!

– Astă noapte, când te-am trezit – nu i-ai văzut umbra proiectată pe perete?

Am negat din cap și am surâs forțat.

– Scumpa mea, nu aș vrea să cred că ai citit prea multe din povestirile mele, i-am spus. – Dar nu știu cum să-ți explic ideile tale – hm – false.

Violet pufăia din țigară și vârful incandescent răspândea o lumină intensă. Dar ochii îi erau fără viață.

– N-ai auzit niciodată acest lup? Nu te-a urmărit niciodată prin pădure? Nici atunci când erai singur? Vocea ei aproape că mă implora.

– Mă tem că nu. După cum știi, am ajuns aici cu o lună înainte de a-ți scrie. N-am văzut nici oameni-lupi, nici fantome, vampiri, djini[1], ghouli[2] – sau spiriduși. N-am văzut decât indieni, canadieni și alte neamuri. Într-o noapte, în timp ce mă întorceam de la crâșma lui Léon, am crezut că văd un elefant roz, dar desigur era o iluzie. Am surâs. Ea nu. Și acum vorbind serios, Violet, mă întreb dacă am făcut bine când ți-am scris ca să vii încoace. Credeam că avea să-ți aducă aminte de acele timpuri fericite de altădată. La urma urmei, pentru o tânără fată canadiană de origine franceză această țară incultă trebuia să fi fost o adevărată încântare. Dar acum, mă întreb...

– Te întrebi dacă nu cumva sunt nebună.

Cuvintele îi scăpară parcă de pe buze fără voia ei.

– Nu, am murmurat eu. – N-am zis niciodată așa ceva.

– Dar e ceea ce crezi, nu-i așa, Charles?

– Nici gând. Toți avem astfel de – ciudățenii. Orice medic îți va spune că erorile de percepție nu înseamnă în mod obligatoriu un oarecare... dezechilibru mental.

Vorbisem în grabă, ca pentru a o liniști, dar ea nu păru convinsă.

– Nu poți să mă tragi pe sfoară, Charles. Iar eu nu pot să mă înșel pe mine însămi. Ceva nu-i în regulă aici!

– Ce prostii îți trec prin cap! Uită totul!

Am surâs din nou, mai mult în silă.

– Desigur, Violet, crede-mă că eu voi fi ultimul care să fac aluzie la o astfel de posibilitate. Știi doar că pentru a critica pe cineva, tu însuți trebuie să nu ai nici un defect. Nu-ți aduci aminte că, înainte de a ne căsători la Quebec aveam obiceiul de a vorbi despre tine ca despre o vrăjitoare? Te numeam Vrăjitoarea Roșie din Nord, îți scriam sonete și ți le murmuram la ureche.

Violet clătină din cap.

– Era altceva. Știai ce făceai. Tu nu vedeai, nici nu auzeai lucruri care nu existau.

Mi-am dres glasul:

– Draga mea, am să-ți fac o propunere. N-ai mai vorbit cu nimeni altcineva despre acest lucru, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu.

– I după tine, toată povestea durează de vreo două săptămâni?

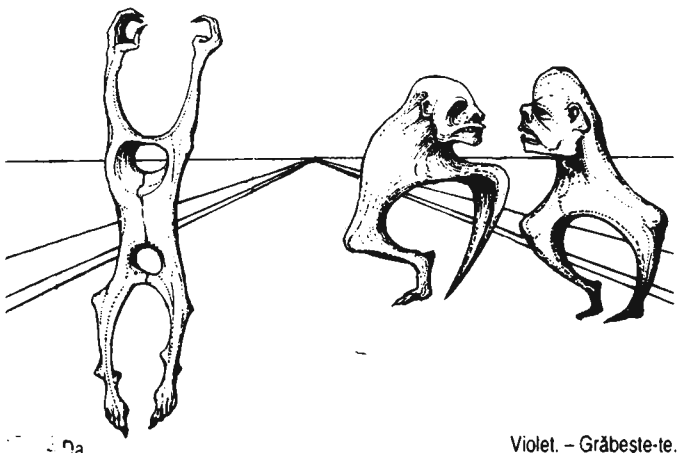

– Da

– Ei bine, nu vreau ca să mai continui. Văd bine că te chinui. Din această cauză – și numai pentru această cauză – amintește-ți acest lucru – îți sugerez să recurgem la ajutorul doctorului Meroux. Desigur, doar ca medic consultant. Am o mare încredere în capacitatea sa profesională, nu numai ca medic dar și ca psihiatru. Știi doar că psihiatria e mania sa – evident e un amator, trăind în pustietatea asta de ținut, dar și-a făcut totuși un renume. Sunt sigur că nu va dezvălui nimănui confidențele ce i le vei face. S-ar putea chiar să poată pune un diagnostic care să rezolve problema într-o clipă.

– Nu, Charles. Nu-i voi spune nimic doctorului Meroux.

Am ridicat din sprâncene.

– Foarte bine. Dar mă interesează ideile tale despre acest misterios om-lup. Mi-ar plăcea să știu ce ai învățat despre aceste lucruri în copilăria ta. Bunica ta era pe jumătate indiană, nu-i așa? Nu cumva te-a speriat cu tot felul de povești fantastice?

Violet aprobă din cap.

Am remarcat aversiunea sa pentru amintirile din copilărie dar nu le-am dat nici o atenție.

– Ți-a vorbit ea de oamenii-lupi, de licantropi... cei ce-și schimbă înfățișarea odată cu apariția lunii, și care o iau la fugă urlând în patru labe, cu corpurile lor ce se transformă – în timpul nopții – în umbre păroase. Ți-a povestit cumva cum dau ei târcoale căutându-și prada și cum sfâșie beregata victimelor lor care – la rândul lor – sunt contaminate de virusul groaznic al acestor creaturi?

– Da, mi-a povestit, de nenumărate și de nenumărate ori.

– Oh! Și acum, când te-ai întors în acest loc sălbatic, reînvie frica pe care o simțeai în copilărie. Scumpa mea, omul-lup este pur și simplu simbolul a ceva de care te temi. Poate e un fel de vinovăție interioară care se exteriorizează prin această halucinație; tu crezi în prezența unei fiare feroce ce se ascunde așteptând momentul favorabil. Nu sunt nici măcar un psihiatru amator precum doctorul Meroux, dar cred că pot să-ți spun, fără să greșesc, că o astfel de halucinație este perfect naturală. Și acum, dacă vrei să fii sinceră cu mine, haide să analizăm amănunțit cauza acestei frici și să descoperim teroarea reală ce se ascunde în acest monstru urlător, în acest hibrid mitologic căruia îi curg balele în spatele tău, în pădure...

– Nu, oprește-te, te rog! Nu acum. Nu pot să te mai suport vorbind despre aceasta acum.

Violet plângea cu sughițuri. Am îmbărbătat-o cu o oarecare duritate.

– Îmi pare rău. Îmi închipui că ești destul de nervoasă și așa. Nu vom mai vorbi despre acest subiect pentru moment, scumpa mea. Vom aștepta clipa când vei putea aborda problema. În acest moment ai nevoie cel mai mult de odihnă.

Am bătut-o ușor cu palma pe umăr și ne-am îndreptat spre dormitor. Ne-am dezbrăcat și ne-am urcat în pat. Am stins lampa.

Cabana era într-o obscuritate completă cu excepția luminii voalate a lunii ce înainta pe nesimțite peste vârfurile copacilor din împrejurimi. Puțin mai departe, lacul scânteia ca o mare argintată, dar mi-am întors privirile de la luciul lui și m-am cufundat rapid într-un somn adânc.

Întinsă lângă mine, Violet era încordată, dar pe măsură ce mă cuprindea somnul, o simțeam cum se liniștea din ce în ce mai mult. Am adormit.

Nu știu cât era ceasul când m-am trezit. Degetele Violetei mă ciupeau de umăr și i-am auzit respirația gâfâitoare.

– Ascultă, Charles! șopti ea.

Am ascultat.

– Auzi? E lângă cabană – ascultă cum zgârâie ușa.

Am clătinat din cap.

– Trezește-te, Charles, trebuie să-l auzi. Până acum a adulmecat sub fereastră, apoi a început să zgârâie ușa. Fă ceva!

Am sărit din pat și am apucat-o de braț.

– Vino, i-am zis. Haide să aruncăm o privire.

Căutând lanterna, m-am lovit de un scaun.

– Pleacă, plângea cu sughițuri Violet. – Grăbește-te.

Ținând bine într-o mână lanterna, am tras-o pe Violet până la ușă. M-am oprit, i-am dat drumul și cu un gest sec am tras zăvorul. Ușa se deschise larg. Am descris un arc de cerc cu lanterna. Poiana din jurul cabanei era pustie. Am îndreptat fascicolul luminos spre sol, în direcția picioarelor noastre. Violet scoase un strigăt.

– Privește, Charles! Acolo, pe pământ, în exterior, chiar în fața ușii! Nu vezi urmele – urmele din fața ușii?

Am privit în acea direcție.

Și acolo, fa picioarele noastre, bine imprimate în

[1] – spirit în mitologia arabă islamică, despre care se credea că era creat din foc, și – deși dispunând de puteri supranaturale – era supus nevoilor normale ale unui corp – deci și morții (n.tr.)

[2] – un fel de vampir femelă în legendele orientale ce se hrănea adeseori cu oameni morți (n.tr.)

pământ, se aflau amprentele de necontestat ale unui lup gigantic. M-am întors spre Violet şi am privit-o lung. Am clătinat din cap.

– Nu, scumpo, am murmurat. Te înşeli. Nu văd nimic. Nu văd absolut nimic!

A doua zi dimineaţă, Violet a rămas în pat şi eu am coborât spre sat pentru a o vedea pe Lisa.

Lisa locuia împreună cu tatăl ei aproape de încrucişarea de drumuri. Bătrânul era paralizat şi Lisa se îngrijea de nevoile familiei confecţionând obiecte mici de sticlă în stil indian şi coşuri împletite pentru turişti.

Aşa am şi întâlnit-o, luna trecută, atunci când am sosit aici. M-am oprit la dugheana ei, pe marginea drumului, cu intenţia de a cumpăra o brăţară pentru a o trimite Violetei.

Apoi am văzut-o pe Lisa şi am uitat de toate şi de tot.

Lisa era pe jumătate indiană, pe jumătate zeiţă. Pletele sale erau negre. Nimeni nu-şi poate imagina un negru mai închis şi mai strălucitor înainte de a-i vedea ochii. Erau ca două ferestre ovale ce se deschideau în noapte. Obrazul şi trăsăturile feţei erau cizelate cu delicateţe într-o aramă uşor întunecată. Corpul îi era suplu şi viguros dar se muia într-un mod straniu când cineva îl strângea în braţe. Şi acest lucru l-am descoperit extrem de repede – de fapt la două zile după ce ne-am întâlnit pentru prima dată.

Eu n-am vrut să fiu atât de grăbit. Dar Lisa era pe jumătate indiană şi pe jumătate zeiţă.

Şi ea era întruchiparea prin excelenţă a răului. Totul în ea îl reflecta: noaptea care-i parfuma splendoarea neagră a părului... privirea adâncă ca de abis a ochilor şi... perfecţiunea păgână a însăşi corpului ei ce exprima esenţa păcatului.

Ea mi-a oferit depravarea amar-dulceagă a străvechiului fruct oprit cunoscut de Lilith[1] Ea mă vizita în nopţile fără lună, umblând ca un Succubus[2] – fără a face nici un zgomot, şi eu mă desfătam cu noaptea şi cu obscuritatea.

Întâlnirile noastre s-au sfârşit în momentul când a venit Violet.

I-m spus Lisei că trebuia să fim prudenţi dar ea s-a mulţumit să râdă.

– Doar pentru o perioadă scurtă de timp, consimţi ea.

– Scurtă...?

Lisa făcu semn că da, ochii strălucindu-i ciudat.

– Da, atâta timp cât soţia ta va mai rămâne în viaţă.

Rosti aceste cuvinte extrem de degajată. Şi după un moment, mi-am dat seama că, pentru mine, remarca era de fapt naturală. Pentru că era adevărată, logică. Nu o mai doream de loc pe Violet. Doream acest alt lucru – acest lucru care nu era nici dragoste, nici dorinţă trupească, ci unirea sufletului meu cu depravarea totală. Şi dacă voiam să o obţin, Violet trebuia să moară. Am privit-o pe Lisa şi am întrebat-o:

– Vrei să o omor?

– Nu, mai sunt şi alte mijloace.

– Magia indiană?

Cu o lună în urmă aş fi râs pe ascuns dacă cineva mi-ar fi spus aşa ceva. Dar acum cunoscând-o pe Lisa ştiam că lucrul era posibil.

– Nu. Nu întocmai. Să presupunem că soţia ta nu moare – ci că va fi constrânsă să plece de bună voie!

– Vrei să spui... să mă părăsească şi să dea divorţ?

– Văd că nu m-ai înţeles. Nu există oare locuri speciale unde sunt găzduiţi nebunii?

– Dar Violet nu-i nebună. De fapt e chiar foarte echilibrată. Ar trebui ceva cu adevărat extraordinar pentru ca să înnebunească.

– De exemplu, să vadă nişte lupi?

– Lupi?

– Un lup o va urmări pe soţia ta. O va hărţui, o va chinui când va fi singură. Ea va veni să-ţi ceară explicaţii şi să-ţi solicite ajutorul. Dar tu va trebui să refuzi să o crezi. După un scurt răstimp mintea ei...

Lisa ridică din umeri.

N-am pus nici un fel de întrebări. N-am făcut decât să accept ceea ce mi-a spus ea. Ignoram faptul dacă Lisa se ducea în pădure ca să consulte şamanii, sau dacă făcea ea însăşi vrăji sau murmura rugăciuni.

Tot ceea ce ştiu e că un lup începu să-mi urmărească soţia. Şi eu mă prefăceam că nu văd şi nu aud nimic. Se întâmpla exact cum prevăzuse Lisa. Violet înnebunea. Începea să creadă cu toată convingerea că urmăritorul ei nocturn, Nemesis-ul ei, era un om-lup. Cu atât mai bine. Sănătatea ei mentală se înrăutăţea treptat.

Şi Lisa aştepta, surâzând în sinea ei.

În acea dimineaţă Lisa mă aştepta în mica dugheană de la marginea drumului, în apropierea răspântiei. Aici, în lumina soarelui, semăna cu o simplă indiană. Dar de îndată ce obrazul ei era învăluit în umbră, de-abia atunci îi puteam vedea cu adevărat ochii şi pletele, negre şi imuabile ca şi existenţa ei secretă.

Îmi puse mâna pe braţ şi simţi cum de-a lungul coloanei vertebrale mă trece un fior de gheaţă şi de foc.

– Şi ce mai face soţia ta? murmură ea.

– Nu prea bine. Noaptea trecută a găsit urme de lup nu departe de uşa noastră. A avut nişte crize de nervi.

Lisa surâdea.

– Ştii că ea crede că este vorba de un om-lup?

Lisa surâdea în continuare.

– Scumpo, aş vrea să-mi spui adevărul. Cum de faci

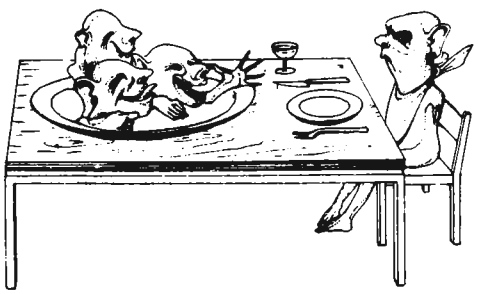

să apară lupul care o urmăreşte?

Lisa surâdea.

Am suspinat.

– Bănuiesc că nu ar trebui să fiu atât de curios, nu-i aşa?

– Ai dreptate, Charles. Nu şi-e de ajuns să ştii că planul nostru e pe punctul de a se realiza? Că nevastă-ta e pe punctul de a deveni o nebună? Că în curând ea va pleca şi că noi vom putea rămâne împreună – pentru totdeauna?

Am privit-o.

Ba da, mi-e de ajuns. Dar spune-mi ce se va întâmpla în continuare?

– Nevastă-ta va vedea lupul, îl va vedea în realitate. Şi va fi cu adevărat înfricoşată. Ca de obicei, vei refuza să o asculţi. Atunci ea va recurge la autorităţi – va veni aici, în oraş, şi va încerca să se facă crezută. Toată lumea o va considera drept nebună. Şi atunci când te vor interoga, tu nu vei şti nimic. După un scurt răstimp, doctorul va fi obligat să o consulte. Apoi...

– Va vedea lupul? am repetat eu ca un ecou. – Îl va vedea cu adevărat?

– Desigur.

– Când?

– Şi diseară, dacă vrei.

Încet, am făcut semn că da. Apoi mă cuprinse o îndoială.

– Dar e aproape paralizată de groază. Îi va fi prea frică pentru a merge singură prin pădure!

– În acest caz, va merge lupul la ea.

– Foarte bine. Voi şterge urmele, exact cum am făcut şi astăzi dimineaţă.

– Bine. Şi ai face mai bine să ieşi undeva diseară. Charles, tu eşti o persoană sensibilă. Îţi va fi penibil să suporţi priveliştea soţiei tale îngrozite.

Mi-am imaginat scena. Îi vedeam expresia înspăimântată a feţei, ochii ieşiţi din orbite, gura larg deschisă într-un strigăt de teroare fără margini în momentul când monstrul zămislit de imaginaţia ei se culca pe labe în faţa ei. Desigur, aşa se va întâmpla, şi foarte curând.

Am zâmbit.

Drept răspuns, Lisa surâse răutăcios. În timp ce mă îndepărtam, am auzit-o râzând şi mi s-a părut că disting o nuanţă de anormal în veselia ei. Apoi mi-am dat seama de adevăr. Lisa nu era nici pe departe sănătoasă la cap.

În acea seară am cinat în linişte. În momentul când luna a apărut deasupra lacului, Violet s-a ridicat şi a tras perdelele cu o grimasă pe care nu şi-o putu disimula.

– Ce-i cu tine, dragă? E lumina prea puternică pentru ochii tăi?

– Urăsc priveliştea asta, Charles!

– Dar e splendidă!

– O fi, dar nu pentru mine. Urăsc noaptea.

Puteam să-mi permit să mă arăt generos.

– Violet, am reflectat puţin la ce-am discutat în ultimul timp. Probabil că locul acesta te calcă pur şi simplu pe nervi. Nu crezi că ar fi mai bine pentru tine ca să te întorci în oraş?

– Singură?

– Te-aş putea întâlni acolo de îndată ce-mi voi termina treaba aici.

Violet îşi ridică o buclă a părului roşcat de pe frunte. Am fost surprins să constat cât de mult îşi pierduse strălucirea părul ei. Luciul dispăruse. Şuviţele erau spălăcite şi şterse exact ca şi figura şi ochii ei.

– Nu, Charles. Nu voi putea pleca singură. Mă va urmări.

– El?

– Lupul!

– Dar lupii nu merg prin oraş.

– Lupii obişnuiţi – nu. Dar acesta...

– De ce crezi tu că acest lup pe care zici – hm – că-l vezi nu este unul obişnuit?

Îşi dădu seama de ezitarea mea, dar disperarea o făcu să treacă peste toate reticenţele. Continuă precipitat:

– Pentru că el nu apare decât noaptea. Pentru că nu există nici un lup obişnuit prin împrejurimi. Pentru că pot simţi că fiara asta e o întrupare a răului. Nu se mulţumeşte să mă urmărească pe furiş, Charles – ea mă obsedează. Şi numai pe mine. Pare să aştepte să se întâmple ceva. Dacă plec, creatura mă va urmări. Nu pot să scap de ea.

– Nu poţi să scapi de ea, pentru că ea este doar în imaginaţia ta, am întrerupt-o cu rapiditate. Violet, am fost foarte răbdător cu tine. Mi-am neglijat munca pentru a avea grijă de tine. Ţi-am ascultat toate prostiile pe care mi le-ai îndrugat în ultimele două săptămâni, dar acum... Dacă nu poţi ieşi singură din încurcătură, atunci te vor ajuta alţii. Astăzi dimineaţă mi-am permis să discut această problemă cu doctorul Meroux. Vrea să te vadă.

În faţa unei acuzaţii şi a unor declaraţii atât de directe, ea ceda din punct de vedere fizic.

– Atunci e adevărat, spuse ea gâfâind.Crezi că am luat-o razna?

– Oamenii-lupi nu există în realitate, i-am spus. Cred că este vorba mai degrabă de o confuzie mintală decât de o fiinţă supranaturală.

M-am ridicat în picioare.

Terorizată, Violet ridică privirea.

– Unde te duci? şopti ea.

– Până la crâşma lui Léon, i-am replicat. Simt nevoia să beau un păhărel. Toată această afacere mi-a distrus nervii.

– Charles, nu mă lăsa singură – nu în această seară?

– Ţi-e frică de nişte lupi imaginari? am întrebat-o cu blândeţe. Ei bine, dragă! Dacă vrei ca eu să mai am câtuşi de puţină încredere în echilibrul tău mintal, ar fi mai bine să-mi demonstrezi că eşti capabilă rămânând singură, cel puţin câteva ore, fără să-ţi pierzi minţile.

– Charles,...

M-am îndreptat spre uşă şi am deschis-o. Ea tresări în momentul când o rază de lună se întinse pe podea, formând o pată argintie. Am rămas acolo şi i-am zâmbit.

– Violet, cred că am avut prea multă răbdare în ceea ce te priveşte. Dar dacă nu vrei să consulţi un doctor, şi dacă insişti ca să rămâi aici, refuzând să admiţi că ceva e în neregulă cu mintea ta – atunci dovedeşte că ai dreptate!

M-am întors, am ieşit trântind uşa şi m-am îndepărtat în grabă.

Era o noapte splendidă şi am inspirat profund aerul tare al nopţii, mergând degajat spre răspântia de care mă despărţea o milă. Eram extrem de nerăbdător să ajung la destinaţie – desigur că nu aveam nici cea mai mică intenţie să mă duc la bodega lui Léon.

Mă duceam la Lisa.

Nu ardea nici o lumină în mica ei cabană şi m-am întrebat dacă nu cumva se culcase. Ştiam că bătrânul ei tată dormea deja la această oră. Din partea lui nu trebuia să ne facem griji. Apropiindu-mă de cabană, m-am hotărât să o trezesc dacă era în pat. O astfel de noapte nu era făcută pentru somn.

Un zgomot surd mă făcu să mă opresc la o mică distanţă de uşa ce se deschidea încet. Instinctiv m-am dat înapoi câţiva paşi în timp

[1] – prima soţie a lui Adam, precedând-o pe Eva, dar nerecunoscută de Biblie (e prezentă doar în tradiţiile talmudice); în tradiţie e uneori considerată vrăjitoare, vampir sau demon feminin de tip Succubus ce avea relaţii erotice cu bărbaţi vii (n.tr.)

[2] – demon erotic feminin în mitologia şi în legendele Europei medievale (n.tr.)

ce o siluetă ieşea din cabană.

– Lisa, am murmurat.

Se întoarse şi se îndreptă spre mine.

– Aşadar, ai avut şi tu aceeaşi idee, i-am şoptit în timp ce o strângeam în braţe. – Vino, să plecăm de aici. Să coborâm pe plajă.

Mergeam în tăcere, îndreptându-ne spre malul lacului. Ne-am oprit să contemplăm luna pentru câteva clipe. Apoi, simţind cum braţele mele îi cuprind talia, Lisa se întoarse spre mine şi clătină negativ din cap.

– Nu, Charles. Acum trebuie să plec.

– Să pleci?

– Am nişte treburi de rezolvat.

– N-au decât să aştepte.

M-am aplecat spre ea pentru a o săruta. Se feri.

– Ce s-a întâmplat – ce-i cu tine, Lisa?

– Lasă-mă-n pace!

– E ceva ce nu-i în regulă?

– Nu- nimic. Şi acum pleacă, Charles!

Am privit-o fix. Faţa îi era îmbujorată de o manieră anormală, ochii îi erau exagerat de luminoşi, iar buzele întredeschise într-un semn de prostraţie nu de pasiune. Nu se uita la mine, ci undeva dincolo de corpul meu. Fixa luna. În ochii ei se reflectau două luni gemene. Ele păreau să se mărească, apoi să înlocuiască pupilele întunecate şi roşii prin globuri de lumină argintie.

– Charles, pleacă, murmură ea, pleacă repede!

Dar n-am plecat. Nu ai în fiecare zi ocazia să asişti la o metamorfoză licantropică! Pentru că în faţa mea o femeie se transforma în lup.

Primul semn fu o schimbare în ritmul respiraţiei. Îi observam pieptul care se ridica şi cobora, se ridica şi cobora, se ridica şi cobora – şi se transforma.

Umerii i se încovoiau înspre înainte; corpul părea să i se alungească; braţele i se încastrau mai bine în cavităţile umerilor.

Lisa era acum căzută la pământ se contorsiona, jumătate la umbră, jumătate în zona luminată de razele lunii. Dar claritatea lunii nu se reflectă prea mult timp pe pielea sa. Aceasta deveni mai închisă la culoare şi mult mai aspră; din loc în loc începură să apară smocuri de păr. Agonia sa semăna cu aducerea pe lume a unui copil şi într-un sens anume, era de fapt o naştere – nu a unei noi creaturi, ci a unui nou aspect al propriei sale fiinţe. Agonia şi acţiunea erau în mod egal un reflex pur. Era fascinant să urmăreşti modul în care craniul îşi schimba forma era ca şi cum mâinile unui sculptor invizibil frământau şi modelau lutul viu ce constituia corpul omenesc, comprimându-i însăşi structura osoasă pentru a-i da o nouă configuraţie. Apăru capul alungit, debarasat ca prin miracol de orice plete. Rămase aşa câteva clipe, apoi începu să crească pe el o blană frumoasă. Urechile se alungiră spre exterior, şi în curând vârfurile lor de un roz murdar se ridicară de-a lungul unui gât gros. Ochii i se despicară şi se alungiră în sus, în timp ce trăsăturile feţei i se crispară, dând naştere unui bot ieşit în afară. Un rictus involuntar se transformă într-un mârâit, şi apărură colţii. Pielea i se întunecă perceptibil – în aşa măsură încât semăna cu o imprimare fotografică supraexpusă existentă într-o baie de hiposulfit de sodiu. Hainele Lisei dispăruseră şi aşa am urmărit transformarea membrelor care se micşorau, se acopereau de blană şi se încovoiau. Mâinile care în tot timpul acestei agonii au lovit pământul, deveniră labe. Toată metamorfoza dură aproximativ trei minute şi jumătate. Ştiu acest lucru precis pentru că l-am cronometrat – da! cu mare grijă. Presupun că trebuia să fiu înspăimântat, pentru că nu tuturor bărbaţilor le este dat să urmărească transformarea unei femei într-o lupoaică. Am urmărit schimbarea cu ceea ce s-ar putea numi un interes profesional. Fascinaţia a anihilat teama. Acum metamorfoza era complet terminată – şi în faţa mea se afla, calm şi gâfâind, un lup.

În acest moment am înţeles de ce Lisa avea atât de puţini prieteni, de ce îşi petrecea singură atâtea nopţi, de ce mă rugase cu insistenţă să plec şi de ce putea prezice cu atâta siguranţă mişcările lupului fantomă.

Am rămas nemişcat, zâmbind.

Ochii sălbatici îi căutară pe ai mei cu un aer rugător. Bănuiesc că se aşteptase să-mi manifest surpriza, teroarea sau cel puţin o repulsie de netăgăduit. Dar zâmbetul meu era un răspuns neaşteptat. Din gâtlejul său acoperit cu blană se auzi un geamăt ce se transformă aproape imediat într-un mârâit de plăcere. Acum era liniştită.

– Ai face mai bine să pleci, am şoptit.

Ea încă ezita. M-am aplecat şi am mângâiat-o uşor pe fruntea-i de lup, încă jilavă din cauza metamorfozei.

– N-are nici o importanţă, i-am spus. Înţeleg, Lisa. Poţi să ai încredere în mine, doar ştii acest lucru. Şi nu se va schimba nimic în sentimentele mele în ceea ce ne priveşte – pe noi doi!

Mârâitul aproape că încetă.

– Acum ai face mai bine să te grăbeşti, am zis încurajând-o. Violet este de una singură. Ai promis să-i faci o vizită pe nepusă masă.

Fiara cenuşie se întoarse şi se îndreptă tiptil către pădure. M-am îndreptat spre marginea lacului, urmărind razele lunii ce păreau să se mişte pe suprafaţa apei.

Dintr-o dată se produse o reacţie emotivă complet diferită. Totul deveni clar, foarte clar. Eram complicele unei fete în încercarea de a o face pe soţia mea să-şi piardă raţiunea. De fapt nici această fată nu era prea sănătoasă mintal. Şi iată că în realitate ea era un om-lup. Era oare posibil să fi înnebunit şi eu într-o oarecare măsură? Dar zarurile erau aruncate. Nu mai puteam să caut o altă soluţie. Acum nu mai puteam să dau înapoi. Evenimentele evoluau după planul deja stabilit, iar la sfârşit, urma să obţin ceeace doriserm. Dar aşa se va întâmpla oare cu adevărat?

Brusc am început să plâng cu sughiţuri. Nu din cauza unor remuşcări, sau pentru că m-ar fi înduioşat propria mea soartă – şi cu atât mai puţin din cauza fricii. Totul era din cauza unui gând care mi-a trecut prin cap acela de a o ţine în braţe pe Lisa şi de a o simţi transformându-se, de a o săruta pe buzele-i roşii şi de a mă trezi brusc cu botul unui lup lipit de gura mea. Suspinele îmi fură retezate net de un urlet îndepărtat şi batjocoritor ce venea de undeva din străfundurile pădurii.

Mi-am astupat urechile, înfiorându-mă de groază.

Pe neaşteptate m-am trezit că alergam prin pădure. Nu auzeam nici un urlet; singurele zgomote pe care le percepeam în urechi erau produsul propriei mele respiraţii. Alergam ca un nebun, pe orbecăite, julindu-mi faţa şi mâinile prin mărăcini.

Nu se vedea nici o lumină. Gâfâind m-am îndreptat spre uşă, am încercat să o deschid – dar era închisă cu cheia. Violet ţipa înăuntru şi am fost bucuros să o aud. Cel puţin era în viaţă!

Căci m-a fulgerat un gând. Oamenii-lupi nu se mulţumesc numai să înspăimânte alte fiinţe – ei ucid!

Aşa încât i-am binecuvântat strigătele, şi în momentul când am deschis uşa, ea s-a aruncat în braţele mele plângând în hohote.

– L-am văzut! murmură ea. A venit în această seară pentru a privi pe fereastră. Era un lup dar ochii îi erau omeneşti. Mă fixau – ochii aceştia verzi – şi atunci, am încercat să deschid uşa , urla, cred că am leşinat. Oh, Charles, ajută-mă – ajută-mă!

N-am putut să mai îndur. Pus în faţa acestei terori ajunsă la paroxism, nu puteam să-mi mai duc la bun sfârşit planul. Din contra, am luat-o în braţe şi am început să-i şoptesc cuvinte de îmbărbătare.

– Da, dragă. Ştiu că l-ai văzut. Pentru că şi eu l-am văzut în pădure. De aceea m-am şi întors. L-am auzit şi urlând. Acum ştiu că ai avut dreptate . Era un lup.

– Un om-lup, insistă ea.

– În orice caz, era un lup. Şi mâine voi merge până la acea răspântie şi voi organiza o echipă pentru a veni de hac acestei fiare.

În acel moment îmi surâse. Nu putea să-şi stăpânească uşoarele tremurături ce o încercau, dar se străduia totuşi să zâmbească.

– Draga mea, nu trebuie să-ţi fie teamă de nimic, i-am spus. Acum sunt aici lângă tine. Totul va fi bine!

În acea noapte, am dormit unul în braţele celuilalt ca nişte copii înspăimântaţi. Şi de fapt cam asta şi eram.

Trecuse de amiază când m-am trezit. Calmă, Violet pregătea dejunul.

M-am ridicat din pat şi am început să-mi rad faţa descompusă. Masa era gata în momentul când m-am trântit pe un scaun, dar nu am putut să mănânc prea mult.

– Urmele se văd de jur împrejurul cabanei, îmi spuse Violet. Vocea nu-i tremura în timp ce vorbea. Faptul că până acum o credeam îi dăduse curaj.

– Foarte bine, am replicat eu. Mă voi duce să vorbesc cu Léon, cu doctorul Meroux şi cu alţi câţva băieţi. Poate că mă voi duce şi la cartierul general al poliţiei canadiene – mă voi gândi la aceasta.

– Vrei să spui că vei lua parte la vânătoare?

– Desigur, nu pot să pierd ocazia când îl vor omorâ. E cel mai mărunt lucru pe care-l pot face pentru că m-am îndoit de spusele tale. Altfel nu-mi voi ierta niciodată fapta.

Mă îmbrăţişă.

– Nu-ţi va fi frică să rămâi singură? am întrebat-o.

– Nu, nu acum!

– Bine.

Am plecat. Am reflectat mult tot timpul drumului până la acea bifurcaţie de drumuri. Dar gândurile îmi fură brusc întrerupte în momentul când am intrat în taverna lui Léon şi am comandat un pahar.

Mătăhălosul Léon stătea de vorbă la celălalt capăt al barului cu micul doctor Meroux, agitându-şi braţele în aer şi rostogolindu-şi ochii în cap. Când mă observă, se ridică şi se îndreaptă spre locul în care mă aşezasem. Se aplecă peste bar şi mă salută.

– Ah, Domnule Colb, ce bine-mi pare că vă văd.

– Şi eu, Léon. Am fost destul de ocupat în ultimul timp aşa încât nu prea am avut timp să trec pe aici.

– Aţi stat tot timpul în cabana dumneavoastră?

Din nou aceeaşi privire aiurită. Am ezitat şi mi-am muşcat buzele. De ce dracu' ezitam oare să-i răspund?

– Da, soţia mea nu s-a simţit prea bine şi mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cu ea.

– E cam izolat locul acela, hai?

– Doar ştii prea bine acest lucru, i-am răspuns ridicând din umeri. Dar de ce mă-ntrebi?

– Aşa mi-a venit. Mă întrebam în sinea mea dacă nu cumva s-a întâmplat să auziţi ceva în ultimele nopţi.

– Să aud ceva? Ce aş fi putut să aud? Broaşte, greieri şi...

– Poate nişte lupi?

Am clipit din pleoape. Léon mă privea.

– Aţi auzit cumva urlete de lup? şopti el.

Am clătinat din cap, sperând că nu-mi va remarca tremurul mâinilor. Era straniu. Puteai crede că urletele se auzeau dintr-o parte în cealaltă a lacului.

– Dar nu sunt lupi prin împrejurimi.

– Ah! zise Léon, trăgând aer în piept. Aici vă înşelaţi!

– Cum de ştiţi acest lucru?

– Vă aduceţi aminte de Pierre, ghidul nostru? Omul acela bronzat care locuieşte pe celălalt mal al lacului chiar vis-a-vis de dumneavoastră? mă întrebă Léon.

– Desigur.

– Ei bine, ieri Pierre a plecat pe râu cu o echipă. Fica sa, Yvonne, a rămas acasă pentru a supraveghea cabana. Era singură în cursul nopţii. Din cauza ei cunoaştem acum despre existenţa acestui lup.

– V-a vorbit de ei?

– Nu ea ne-a vorbit, nu. Dar astăzi dimineaţă, bunul

doctor Meroux trecea din întâmplare prin fața casei ei și s-a oprit pentru a o întreba de sănătate. A găsit-o în curte. Lupul o atacase în timpul nopții. Fie ca sufletul ei să se odihnească în pace!

– Era moartă?

– Fără doar și poate. Doctorul Meroux i-a pierdut urmele în pădure, dar când Pierre se va întoarce, fără îndoială va hărțui bestia până când o va ucide.

Doctorul Meroux se strecură de-a lungul barului pentru a ni se alătura; mustața îi era încă zbârlită din cauza emoției violente.

– Charles, ce crezi despre această afacere? Un lup renegat în această zonă – un lup ucigaș. Voi anunța poliția călare și voi avea grijă ca să se prevină populația. Dacă ați fi putut vedea corpul acelei sărace fete...

Am dat paharul pe gât și m-am ridicat în mare grabă.

– Violet! am murmurat. E singură! Trebuie să mă întorc la ea.

Am ieșit precipitat din tavernă, aproape fugind pe strada însorită.

Acum știam unde se dusese Lisa după ce a plecat de lângă cabana noastră. Acum eram conștient de faptul că oamenii-lupi nu se mulțumesc numai să-și schimbe forma.

M-am îndreptat spre mica dugheană de la marginea drumului. Era închisă. Lăsând deoparte orice prudență, m-am îndreptat în grabă spre ușă. Am bătut. Drept răspuns am auzit bombănitul supărat al bătrânului paralitic ce se afla în interior.

Dar tocmai când plecam, ușa se deschise. Apăru Lisa, clipind din pleoape din cauza luminii soarelui. Era palidă, trasă la față iar pletele îi cădeau în dezordine pe spatele gol.

– Charles, ce s-a-ntâmplat?

Am tras-o după mine la umbra arborilor, în spatele casei. Rămase acolo, cu ochii ridicați spre mine, cu o expresie rătăcită pe față. Se vedea că era frântă de oboseală.

Am pălmuit-o cu putere. Se zbătu, încercă să se arunce într-o parte, dar cu cealaltă mână o țineam de umeri. Am lovit-o din nou. Începu să scâncească încet, ca un câine. Sau ca un lup.

Am lovit-o din nou, de data aceasta din toate puterile. Simțeam cum cineva mă strângea de gât, împiedicându-mă să vorbesc.

– Nebună ce ești! am strigat la ea. – De ce ai făcut-o?

Plângea. Am zgâlțâit-o cu furie.

– Da' mai termină odată! Crezi că nu știu ce s-a întâmplat noaptea trecută? Ei bine, te înșeli. Și toată lumea din împrejurimi e la curent cu isprava asta. Lisa, de ce ai făcut-o?

În acel moment ea pricepu că nu putea să spere că mă va înșela.

– Trebuia, murmura ea, habar n-ai cum este. După ce am plecat de la cabana și de lângă soția ta, am înconjurat lacul. Atunci m-a apucat.

– Ce te-a apucat?

– Foamea.

O spuse foarte natural.

– Nu poți să înțelegi, nu-i așa? Maniera în care te apucă foamea. Îți roade stomacul și apoi creierul până la momentul când nu mai poți să raționezi. Nu poți... decât să acționezi. Și în momentul când treceam prin apropierea cabanei lui Pierre, Yvonne era la fântână scoțând apă. Îmi aduc aminte că am văzut-o acolo și apoi – am uitat.

Am zgâlțâit-o până ce dinții au început să-i clănțănească în gură. Am uitat, hai? Ei bine, fetița este moartă.

– Dumnezeule mare! suspină Lisa.

Am tresărit.

– Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru asta?

– Bineînțeles, pentru că dacă nu murea – dacă ar fi supraviețuit unei mușcături făcută de o creatură ca mine – ar fi devenit și ea una – la fel de nenorocită ca și mine.

– Oh! am murmurat cu o voce stinsă.

– Nu înțelegi? Aceste lucruri pe care le fac, se realizează în ciuda voinței mele. Foamea – întotdeauna ea este de vină. În trecut când simțeam că urma să se producă „schimbarea", plecam foarte departe de aici pentru ca nimeni să nu știe. Dar noaptea trecută, mi se făcu atât de repede foame încât nu am mai reușit să scap din „încurcătură". Oricum ar fi, e mai bine că a murit, biata fetiță!

– Asta-i ceea ce crezi tu! i-am replicat. – dar uiți un singur detaliu – proiectele noastre nu mai valorează doi bani!

– Cum vine asta?

– În prezent nevastă-mea nu va mai fi înspăimântată de un lup imaginar. Atunci când va vorbi despre o fiară ce bântuie prin împrejurimi, nimeni nu o va mai crede nebună. Acum fiecare știe că lupul există cu adevărat.

– Înțeleg. Și ce propui?

– N-am ce propune. Trebuie să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Mă cuprinse în brațe, obrazul ei învinețit se lipi de al meu.

– Charles, reuși să articuleze printre hohote de plâns. Vrei să spui că nu vom mai fi niciodată împreună?

– Cum mai poți crede acest lucru după tot ce ai făcut?

– Charles, tu nu mă iubești!

Acum mă îmbrățișa cu adevărat și buzele îi erau atât de moi! Nu era sărutul unui lup, ci acela al unei încântătoare femei. Brațele îi erau ca niște liane eram atât de sensibil la atingerea lor. Simți din nou acea dorință nepotolită pe care această femeie mi-o trezea. Și am cedat...

– Ei bine, vom găsi noi ceva. Dar trebuie să-mi promiți că ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută nu se va mai repeta niciodată. În plus, să nu te mai învârți pe lângă nevastă-mea.

– Îți promit, suspină ea. Va fi greu să mă țin de cuvânt dar voi încerca din toate puterile. Treci pe la mine diseară? Dacă vom fi împreună, vei putea să mă protejezi de foamea mea.

– Diseară voi fi lângă tine.

O teamă bruscă i se citi în ochi.

– Charles, murmură ea, va trebui să vii înainte de apariția lunii.

Când am ajuns la cabană, Violet mă aștepta în fața ușii.

– Ai auzit noutatea, mă întrebă ea.

– Dar tu cum de o știi? i-am replicat încercând să trag de timp.

– E aici un tip care vrea să te vadă. De la el știu totul. M-a interogat în privința lupului și i-am spus tot ce s-a întâmplat în ultimul timp. E înăuntru, te așteaptă.

– Ai zis că i-ai spus totul. Și vrea să mă vadă pe mine?

– Da. Ar fi mai bine să discutați între patru ochi. Se numește Cragin și e de la poliția călare.

Nu aveam de ales – trebuia să vorbesc cu el.

Nu întâlnisem niciodată un membru al poliției călare canadiene. Dacă n-ar fi fost în uniformă, domnul Cragin ar fi putut fi oricare copoi din oraș. Avea aceleași maniere și moduri de gândire.

– Domnul Charles Colby? zise ei ridicându-se dintr-un fotoliu în momentul când am intrat pe ușă.

– În persoană, domnule. Cu ce pot să vă fiu de folos?

– Cred că sunteți la curent. E vorba de moartea acelei fetițe Yvonne Beauchamps, ce locuia de cealaltă parte a lacului.

Am oftat.

– Mi-au povestit în tavernă. Era vorba despre un lup, nu-i așa? Vroiau să știe dacă i-am văzut urmele.

– Și le-ați văzut?

Am ezitat. Ce greșeală! Bărbatul în uniformă ridică ochii spre mine și zâmbi.

– De fapt, n-are prea mare importanță. Oricine s-ar obosi să arunce o privire prin jurul acestei cabane, ar găsi din belșug astfel de urme. Adevărul e că plecând de aici, unele duc chiar la casa familiei Beauchamps, înconjurând lacul. Așa am ajuns aici, plecând de acolo.

Nu știam ce să răspund. Am încercat să aprind o țigară, dar am regretat gestul aproape imediat.

– Să trecem mai departe, spuse Cragin. Am vorbit cu soția dumneavoastră. Ea pare să cunoască o mulțime de lucruri despre acest lup.

– Sunteți sigur? V-a spus ea că a văzut un lup pe aici noaptea trecută?

– Da. Cragin încetă să mai zâmbească. Și fiindcă veni vorba, unde ați fost noaptea trecută când a apărut lupul?

– În sat.

– La crâșmă?

– Ah, nu. Pur și simplu m-am plimbat.

– V-ați plimbat, hai?

Dialogul nu strălucea nici pe departe în inteligență, dar îmi reținea totuși atenția. Simțeam că Cragin îmi pregătește ceva. Și într-adevăr, așa era.

– Să nu ne mai gândim la această problemă, cel puțin pentru un moment, sugeră el. Oricum sunt la curent cu toate evenimentele legate de această istorie. Acum vom încerca să descoperim obiceiurile acestui ucigaș. Bănuiți că vom forma o echipă de vânători. Cred că nu vă interesează să faceți parte din ea, nu se potrivește cu profesiunea dumneavoastră, nu-i așa?

N-am scos nici un cuvânt.

– Ei bine, ce ziceți de asta? repetă el. Sunteți scriitor?

Am făcut semn că da.

– Mi s-a spus că scrieți povestiri supranaturale. Tocmai ați terminat una despre un fel de monstru invizibil – cel puțin așa mi-a spus soția dumneavoastră.

Am făcut din nou semn că da. Era atât de ușor să accepți afirmațiile altuia. Cragin se ridică degajat.

– Aveți niște idei destul de bizare, declară el.

– De exemplu?

– Mi se pare natural ca cineva care scrie astfel de povestiri să fie un pic – diferit față de confrații săi. Iertați-mă că vă vorbesc așa, dar cred că un bărbat care inventează monștri ar trebui să aibă un punct de vedere destul de personal asupra acestor lucruri.

Gâtlejul mi se uscase, dar am reușit totuși să zâmbesc.

– Și credeți că dacă am scris o povestire despre un monstru, aceasta face parte din propria mea autobiografie?

Nu era ceea ce se aștepta, așa încât am continuat.

– De fapt ce v-a apucat de-mi spuneți toate aceste lucruri? I-am întrebat cu o voce monotonă. Credeți că sunt un vampir?

Cragin râse forțat.

– Meseria mă obligă să fiu bănuitor. Înainte de a vă răspunde, aș vrea să vă văd dinții.

Am deschis gura și am făcut „Aah!"

Nu păru să aprecieze gestul.

Dându-mi seama că discuția se desfășura în favoarea mea, am profitat pentru a-l întreba:

– De fapt unde vrei să ajungi, Cragin? Știi deja că nevastă-mea a văzut un lup prin împrejurimi. Mai știi că acesta a apărut noaptea trecută, apoi că a plecat de aici, a înconjurat lacul și a ucis-o pe acea fetiță înainte de a dispare. V-am pus la dispoziție toate informațiile pe care le deținem. Bineînțeles numai dacă nu mă bănuiți de a fi eu însumi un soi de monstru. S-ar putea ca teoria științifică a poliției să arate că m-am transformat în lup pentru a-mi îngrozi soția și pentru a asasina pe cineva la adăpostul nopții.

Simțeam că eram pe punctul de a-l da gata.

– Nu prea sunt obișnuit cu modalitatea de gândire a unor oameni care au trăit numai în pădure, am zis eu. – Știu desigur că unii metiși din această regiune cred în spirite, în omeni-lupi și în demoni, dar nu m-aș fi gândit că un reprezentant al poliției canadiene ar putea crede în

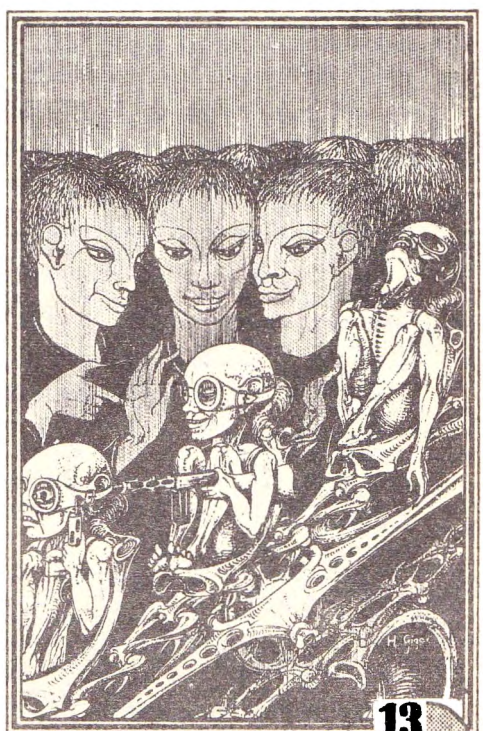

astfel de superstiții.

– Dar domnule Colby, eu...

Am deschis ușa și i-am arătat drumul zâmbind amabil.

– Vă sfătuiesc mai degrabă să luați urmele lupului.

Acceptă sfatul fără să zică nimic și plecă.

Scăldat în sudoare, m-am lăsat să cad pe un scaun chiar în clipa când Violet intra pe ușă.

Pentru prima dată acționasem în mod rațional. Cu siguranță că atacul meu direct spulberase toate bănuielile lui Cragin. Gândindu-i amorul propriu l-am făcut să-și piardă credința în zvonurile ce circulau pe seama omului-lup. M-am decis să acționez în același fel și cu Violet. I-am descris, ca din întâmplare, detaliile conversației noastre. Mă ascultă în tăcere.

– Și acum, draga mea, cunoști adevărul-adevărat, i-am zis în chip de concluzie. Lupul există în realitate, dar e un simplu lup. Credeai că era cu totul altceva pentru că dăduse dovadă de o oarecare inteligență. Doctorul Meroux mi-a spus că astfel de creaturi sunt obișnuite cu oamenii și sunt destul de viclene. Dar în momentul când a ucis, a făcut-o ca un animal. E un simplu lup și cu asta basta. Diseară îl vor vâna așa încât de acum înainte vei putea fi liniștită.

Violet mă apucă de braț.

– Vei rămâne aici, nu-i așa? mă întrebă ea.

Am ridicat din sprâncene.

– Nu. Mă voi alătura echipei de vânători. Ți-am spus doar noaptea trecută că asta era intenția mea. Era o chestiune de onoare pentru mine de a asista la uciderea lui.

– Aș prefera să rămâi acasă – mi-e frică.

– N-ai decât să închizi bine ușile. Un lup nu le poate deschide.

– Dar...

– Mă duc la vânătoare. Crede-mă, vei fi mai în siguranță dacă nu voi fi acasă diseară.

Luna era pe punctul de a apare când am ajuns la Lisa.

Stătea ascunsă în umbră și în momentul când ceva îmi sări de gât, mi-am dat seama cu ușurare că era o femeie și nu un lup.

Zâmbetul ei mă liniști, iar mângâierile ei mă încălzirâ.

– Știam că ai să vii, zise ea. Acum suntem împreună. Oh, Charles, îmi e atât de frică.

– Ți-e frică?

– Da. Nu știi? Tipul ăla, Cragin, de la poliția călare, a vorbit. A venit să mă vadă astăzi și m-a întrebat dacă știu ceva despre vreun lup. La crâșmă. Léon a sporovăit de parcă ar fi fost o muiere bătrână despre modul în care îmi place să mă plimb noaptea. A răspândit și știri despre așa-zișii oameni-lupi.

– Nu ai de ce să-ți faci griji din pricina asta, i-am zis pentru a o liniști.

I-am repetat, pe scurt, conversația pe care am avut-o cu Cragin.

– Dar îl vor vâna la noapte, insistă Lisa. Léon și-a închis localul îndată ce s-a lăsat amurgul pentru a da ocol lacului. Vor pleca de la cabana lui Pierre și vor încerca să ia urma lupului.

– Și de ce te deranjează acest lucru? am replicat, surâzând. Nu va fi nici un lup pentru că noi doi suntem împreună în această seară.

– Ai dreptate, răspunse Lisa. Sunt în siguranță atâta timp cât rămân cu tine.

Cu un gest îmi arătă țărmul abrupt ce se vedea dincolo de arbori.

– Să mergem să ne așezăm undeva pe acolo pentru a sta de vorbă, zise ea. Taverna e închisă dar am trecut pe acolo mai devreme și am cumpărat niște vin. Îți place vinul, nu-i așa, Charles?

Îmi dădu ulciorul și ne-am întins pe iarbă.

Vinul era dulce dar tare. Și cum deja luna apăruse la est, m-am pus pe băut.

Brusc mă apucă de braț.

– Ascultă!

De foarte departe, de cealaltă parte a lacului, se auzea un zgomot. Era un amestec de voci omenești și lătraturi ascuțite și monotone.

– Vânătoarea a început – și au și câini.

Lisa avu o tresărire de groază. Am tras o dușcă bună apoi am atras-o mai aproape de mine.

– N-ai de ce să-ți faci probleme, am consolat-o. Cu toate acestea, privind cerul, am început să simt cum creștea în mine o senzație de frică – direct proporțional cu intensitatea strigătelor pe care le auzeam venind din partea opusă a lacului.

Erau pe punctul de a vâna un om-lup – și ea era în brațele mele.

Mândrul profil păgân al Lisei se detașa clar pe suprafața palidă și pe jumătate măcinată a lunii. Față în față, luna și tânăra femeie se priveau reciproc. Iar eu, le contemplam pe amândouă.

Căci pe măsură ce luna se mărea, în corpul blestemat al omului-lup se producea o reacție.

– Lisa, am șoptit eu, te simți bine?

– Bineînțeles, Charles. Ia și bea mai departe!

– Nu, nu în astă seară. Mă simt foarte bine. Acum sunt cu tine.

Începu să râdă și mă îmbrățișă. Am băut pentru a-mi înneca groaza pe care nu reușeam s-o alung.

– N-ai s-o mai chinuiești pe Violet? Vei înceta să mai bântui noaptea pe lângă cabană?

– Da, fără nici o îndoială.

Ridică ulciorul până la buzele mele.

– Vei avea răbdare? Ai să aștepți până când voi pune la punct un alt plan?

– Tot ce ai să vrei tu, dragostea mea.

Am privit-o.

– Ar putea să dureze o bună bucată de vreme. E posibil să nu ne mai putem întâlni atât de curând. S-ar putea să nu fie altă soluție decât divorțul. Violet are niște principii foarte stricte în această privință și cu siguranță se va împotrivi. Procedura legală va putea dura câțiva ani, și nu voi fi liber decât atunci! Ai putea să suporți și să aștepți până atunci?

– Divorțul? Ani de zile?

– Trebuie să-mi promiți că aștepți și să nu-i faci nici un rău lui Violet sau altcuiva? În caz contrar, nu vom putea să mai rămânem împreună.

Încercă să mă înfrunte – obrazul îi era în umbră. Apoi se aplecă spre mine și buzele ei le căutară pe ale mele.

– Foarte bine, Charles, dacă aceasta e singura soluție, atunci am să aștept. Pot să aștept.

Am băut din nou. În jurul meu totul era normal dar brusc am început să văd ca prin ceață. Schelălăitul câinilor care-mi răsuna în urechi se estompa cu fiecare minut. Într-o clipă figura Lisei îmi apăru distinct, în clipa următoare dispăru.

De vină era/vinul dar nu m-am neliniștit. Aveam cuvântul Lisei, și aveam și buzele ei. Nu mai puteam suporta această tensiune. Aceste ultime zile fuseseră un coșmar continuu pentru mine.

Am sorbit cu nesaț și din vin și din buze. Puțin mai târziu am adormit.

– Trezește-te!

Vocea îmi suna cu insistență în urechi. Cineva îmi dădu o scatoalcă.

– Colby, trezește-te! Grăbește-te!

Am deschis ochii. Luna era sus pe cer și razele ei albuții cădeau din plin pe fața ce era aplecată peste a mea.

Era fața doctorului Meroux.

– Am adormit, am murmurat, unde-i Lisa?

– Lisa? În afară de tine nu-i nimeni pe aici! Scoală-te, bătrâne, și vino cu mine.

M-am ridicat, am făcut câțiva pași clătinându-mă, apoi mi-am regăsit echilibrul.

– Te simți bine?

– Da, doctore. Dar de ce mă-ntrebi?

– Nu știu dacă...

În voce i se simțea o nuanță de indecizie dar și o oarecare milă. Mai mult aceasta din urmă îmi reținu atenția. M-am dezmeticit ca prin farmec și am strigat:

– Spune-mi, doctore. Ce s-a întâmplat?

– E vorba de soția dumitale, zise el domol. În această seară lupul a venit la cabana ta în timp ce erai plecat. Treceam din întâmplare pe acolo și am intrat să văd dacă totul era în regulă. În momentul când am ajuns, lupul deja plecase. Dar...

– Ce?

– Lupul a sfâșiat beregata lui Violet!

Am rupt-o la fugă în ciuda întunericului. O pâclă neagră – datorată nopții cât și spaimei noastre – ne înconjura.

Lisa mă minți. Îmi oferise vin și așteptase ca să adorm pentru a-și duce planul la bun sfârșit.

Nu puteam să mă mai gândesc la altceva.

Am ajuns la cabană. Doctorul Meroux îngenunchie lângă patul pe care era întinsă Violet. Aceasta se întoarse spre mine și-mi surâse slab.

– Mai trăiește încă? am bâiguit eu.

– Da. Beregata i-a fost sfâșiată dar am ajuns exact la timp pentru a opri hemoragia. Nu era prea puternică, dar ea era extrem de îngrozită. Las-o să se odihnească până mâine.

Am îngenuncheat lângă soția mea și mi-am lipit buzele de obrazul ei, puțin mai sus de gâtul bandajat.

– Îți mulțumesc, Dumnezeule! am murmurat.

– Nu-i pune nici un fel de întrebări, mă sfătui Meroux. Și acum las-o să doarmă. În mod evident, am ajuns imediat după ce a avut loc atacul. Lupul trebuie că a pătruns prin fereastră. Remarci că geamul este spart. Tocmai când mă apropiam, a ieșit în grabă și a dispărut cu toată viteza, dar a lăsat urme peste tot.

Am ieșit împreună din cabană. Era clar că doctorul avea dreptate.

– Vânătorii vor fi în curând aici, îmi zise e, cred că acum vor putea să-i ia urma cu destulă ușurință.

Am aprobat din cap.

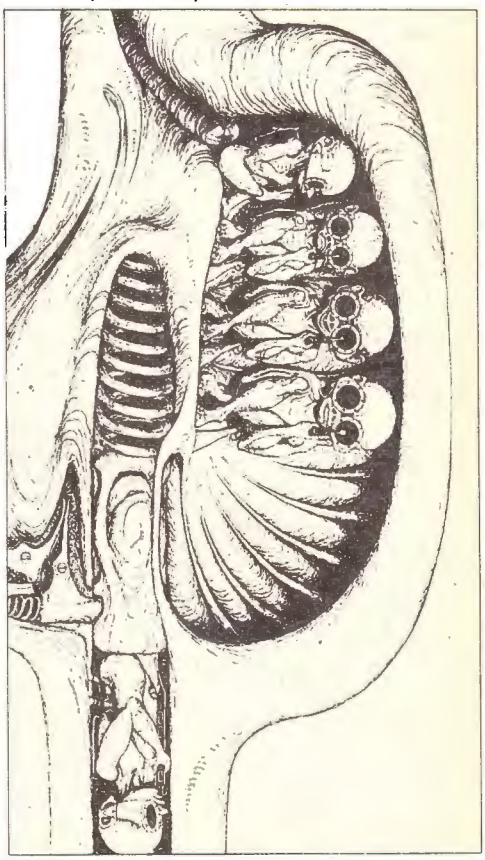

Dintr-odată am auzit lătraturi ce veneau din pădure. Vocile frenetice ale oamenilor se amestecau cu urletele turbate ale câinilor. Doctorul Meroux își răsuci mustața și se întoarse spre mine.

– Trebuie că l-au găsit! strigă el. Ascultă!

Auzeam țipete, murmure și tropăituri printre tufișuri. Un strigăt ascuțit. Și apoi...

O serie de focuri de armă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! L-au ucis! exclamă doctorul.

Lătraturile câinilor se auzeau acum mai aproape. Se auzeau cum se rup crengi din desiș. Vocile se distingeau din ce în ce mai clar.

Și, în sfârșit, în luminișul ce se găsea chiar în fața cabanei își făcu apariția, târându-se, lupul. Marea fiară cenușie respira greoi era epuizată. Își târa corpul fără vlagă printre arbori lăsând în urma ei o dâră neagră de sânge. Se îndrepta drept spre noi, cu capul atârnând într-o parte, cu colții strălucind în lumina lunii.

Meroux scoase din buzunar un revolver și-l armă. L-am prins de mână.

– Nu, am murmurat eu. Nu!

M-am îndreptat spre lup. Ochii noștri se întâlniră dar nu mă recunoscu. În aspectul lor sticlos se citea moartea.

– Lisa! am șoptit. Nu puteai să mai aștepți câtva timp?

Doctorul nu-mi auzi cuvintele, dar lupul le sesiză. Își ridică brusc capul și pentru un moment un sunet înăbușit îi ieși din gâtlejul acoperit cu blană.

Apoi lupul muri.

L-am văzut. Era aşa de simplu. Labele îi înţepeniră, capul îi căzu şi el rămase întins cu faţa la pământ.

Am putut să îndur spectacolul acestei agonii. Dar ceea ce a urmat, nu mai era chiar aşa uşor de îndurat.

Căci Lisa era cea care murea.

Când am fost martorul metamorfozei femeii în lup, am cronometrat cu sânge rece. Acum când urmăream transformarea lupului în femeie nu puteam decât să tremur de groază.

Corpul se întindea şi se contorsiona. Urechile i se adânceau în craniuîn timp ce membrele i se lungeau, lăsând să apară un corp alb.

Lângă mine, doctorul Meroux scoase o exclamaţie, dar n-am auzit ce zicea. Eram fascinat de spectacol. Silueta lupului dispărea pentru a lăsa să apară frumuseţea goală a Lisei, ca o floare ce se deschidea – spălăcitul crin alb al morţii.

Ea zăcea acolo, moartă, sub clar de lună. Am început să plâng cu sughiţuri în timp ce mă întorceam ca să plec.

– Nu, acest lucru nu-i posibil!

Vocea aspră a doctorului mă trezi la realitate. Paralizat de uimire, îmi arăta cu degetul forma albă ce zăcea la picioarele noastre.

Am privit şi eu şi am văzut o altă metamorfoză!

Nu pot să încerc s-o descriu. De-abia acum mi-aduc aminte că Lisa nu mi-a povestit niciodată cum şi când a devenit ea victimă a licantropiei. Reţineam doar faptul că hrana omului-lup e cea care-i asigură o tinereţe eternă.

Pentru că femeia îmbătrâneşte sub ochii noştri.

Fusese groaznic să urmăreşti transformarea lupului în femeie. Dar şi mai oribilă a fost această oroare finală. Tânăra faţă atât de fermecătoare devenea o vrăjitoare cu trăsături grosolane.

La rândul ei, vrăjitoarea deveni ceva şi mai teribil.

În cele din urmă, o formă umană, de o vârstă incredibilă, zăcea fără viaţă pe pământ. O formă zbârcită şi descărnată privea luna cu o strâmbătură de mumie.

Lisa şi-a recăpătat în sfârşit veritabila ei înfăţişare.

Apoi totul s-a petrecut extrem de rapid. Sosiră şi oamenii cu câinii. Doctorul Meroux se aplecă asupra lucrului care fusese femeie şi lup, şi care acum nu mai era nici una, nici alta. Mi-am pierdut cunoştinţa.

Când m-am trezit, a doua zi după-amiază, doctorul Meroux pansa rana lui Violet. Aceasta se simţea suficient de bine pentru a se ridica, şi ea îmi aduse un pic de ciorbă. Am adormit din nou.

Meroux reveni a doua zi. Am putut să mă ridic în pat pentru a-i pune câteva întrebări. Ceea ce mi-a povestit, m-a liniştit.

Era evident că doctorul Meroux acţionase singur. El confirmase istoria cu omul-lup, dar menţionase că nu putea identifica acea creatură. Afacerea a fost muşamalizată cu ajutorul lui Cragin. La urma urmei nu mai avea nici un rost să se continue cercetările. În interesul tuturor era mai bine ca uitarea să se aştearnă peste aceste întâmplări.

Violet se vindecase pe deplin.

Noaptea trecută i-am făcut o confesiune completă.

Ea se mulţumi să surâdă.

Poate că după ce se va mai odihni o bucată de vreme, se va întoarce în oraş şi va intenta acţiunea de divorţ. Nu ştiu. Nu m-a iertat dar nici n-a comentat nimic pe această temă. Părea agitată şi neliniştită.

Astăzi a ieşit să se plimbe.

Am stat în casă toată după-amiaza pentru a bate la maşină această povestire. O aştept să vină dintr-o clipă în alta pentru că soarele a apus deja. Numai dacă nu cumva a şters-o la oraş fără să sufle nimănui vreo vorbă. Şi totuşi nu putea face o călătorie prea lungă cu rana şi necicatrizată complet.

Deasupra lacului a apărut luna dar nu vreau s-o privesc. Nu vreau să păstrez vreo amintire a ceea ce s-a întâmplat. Sper să termin complet cu această afacere scriind această povestire.

Poate îmi voi găsi liniştea pe viitor. De acum înainte ştiu că Violet mă va urî, dar va obţine divorţul şi eu îmi voi continua viaţa.

Da. Părea să mă urască. Pentru că i-am trimis un om-lup ca să o ucidă.

Am început să bat câmpii. Nu trebuie să mă mai gândesc la această problemă. Nu. Şi totuşi trebuie să mă concentrez. Nu vreau încă să mă opresc din scris, pentru că, în acest caz, voi fi obligat să rămân aici, inactiv şi singur, în timp ce noaptea coboară ca un negru linţoliu asupra pământului mort.

Da, va trebui să rămân aici, trândăvind şi ascultând liniştea. Va trebui să observ luna ce apărea deasupra lacului, şi să aştept întoarcerea lui Violet. Mă întreb unde poate fi ea acum? Cu acea rană la gât nu trebuia să fi ieşit la plimbare.

Acea rană la gât, acolo unde a muşcat-o Lisa.

Asupra acestei chestiuni, e ceva de care încerc să-mi aduc aminte. Gândurile îmi sunt confuze, dar mă nelinişteşte un detaliu referitor la rana ei. E ceva în legătură cu frica mea de lună şi cu faptul că eram singur în cabană.

Despre ce dracu' e vorba?

Ştiu!

Da, îmi aduc aminte.

Şi mă rog pentru ca Violet să fi dispărut, pentru ca ea să nu se mai întoarcă niciodată. Astăzi ea era agitată şi a plecat singură în pădure. Ştiu pentru ce a plecat.

Din cauza rănii, ea „lucrează".

Îmi aduc aminte ce mi-a spus Lisa atunci când discutam despre moartea micuţei Yvonne. Ea îi mulţumise lui Dumnezeu, pentru că dacă Yvonne ar fi supravieţuit muşcăturii ei, ar fi devenit şi ea un...

Violet a fost muşcată şi nu a murit. Acum rana „lucrează". Şi luna este sus pe cer, deasupra lacului. Violet fugind prin pădure este un...

Acolo! Afară, îl văd prin fereastră! Pot să văd lucrul!

Se îndreaptă spre cabană în timp ce eu scriu. Lumina lunii străluceşte pe blana lucitoare, pe botul negru şi pe colţii ascuţiţi.

Violet mă urăşte.

Violet se întoarce. Dar nu ca o femeie.

Să vedem! Oare am închis uşa? Da.

Ei bine! Ea nu poate intra. O aud cum zgârâie uşa pe dinafară, îmi voi petrece noaptea aici. Dimineaţa ea va pleca. Apoi când va reveni din nou, voi face ca să fie ucisă.

Da, voi aştepta.

Dar ascultaţi-i urletele! Mă calcă pe nervi. Ştie că sunt aici, în interior. Aude zgomotul maşinii de scris. Ştie. Şi dacă ar putea ajunge până la mine...

Dar nu poate. Aici sunt în siguranţă.

Ce o fi punând la cale? Nu mai e lângă uşă. Aud zgomotul făcut de labele ei, încoace şi încolo, sub fereastră.

Fereastra!

Geamul se făcuse cioburi atunci când a venit Lisa în acea noapte. Şi nu a fost înlocuit...

Urlă! Va sări înăuntru. Da!

Acum îl văd... corpul unui lup ce sare se detaşează în lumina lunii.

Violet...nu...Vio...

Traducere de

Florin Mircea TUDOR

Povestirea a fost ilustrată cu reproduceri după HR GIGER

Concursul săptămânii

1. Enumeraţi cel puţin zece autori români debutaţi de JSF care au confirmat ulterior prin premiile acordate la diferite concursuri. Cine din autorii generaţiei '90 deţine în materie de premii, supremaţia? Alcătuiţi un top în ordinea preferinţelor dumneavoastră.

2. Care sunt cele patru premii pe care le-a primit JSF până în prezent?

3. Enumeraţi toate numerele speciale şi integrale realizate de noi. Alcătuiţi un top al acestora.

Răspunsurile sunt aşteptate pînă la data de 21 iulie ac. În nr. viitor vom publica lista celor care au răspuns corect la primele două seturi de întrebări. Atenţie! Premiile vor fi consistente.